

Vandenbroucke doof voor gehandicapten?

Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke verkiest voorlopig een makkelijkheidsoplossing boven het advies van de Raad Hoger Onderwijs van de VLOR betreffende de registratie van studenten met een functiebeperking — noodzakelijk voor extra financiering van overheidswege. Het Vlaams Expertisecentrum voor Handicap en Hoger Onderwijs (VEHHO) reageert teleurgesteld en waarschuwt voor “perverse mechanismen van uitsluiting” die deze beslissing met zich kan meebrengen.

Ilse De Witte

In het nieuwe financieringsmodel van minister Vandenbroucke, dat volgend jaar van kracht wordt, is er een extra weging van anderhalf voorzien voor de studiepunten van studenten met een functiebeperking. Het kost “een instelling met een bovengemiddeld aantal studenten met functiebeperking méér (*financiële, red.*) inspanningen om gelijkaardige resultaten te behalen dan andere instellingen,” luidt het op het kabinet van Vandenbroucke. In de toekenning van de financiering krijgt het aantal studenten dat “het hoger onderwijs succesvol doorloopt” immers meer gewicht toegekend dan vroeger, vandaar dat men spreekt van outputfinanciering. Zo wil de minister onderwijsinstellingen financieel aanmoedigen om inspanningen te leveren om studenten met een functiebeperking — die vaak net iets meer drempels te overwinnen hebben — de ondersteuning te geven die ze nodig hebben om een diploma te behalen. Iets waar “in het verleden dus nooit rekening mee gehouden werd.”

VOORLOPIG

Deze belangrijke stap in de goede richting voor de tweede democratiseringsgolf in het onderwijs die de minister beoogt, blijkt nu echter beperkt te blijven tot de studenten met een handicap die erkend zijn door het Vlaams Fonds voor Sociale

Integratie van Personen met een Handicap. In de praktijk zullen dus enkel fysiek en sensorieel gehandicapte studenten bijkomende middelen voor de instellingen kunnen opleveren, terwijl deze groep slechts een kleine twintig procent van de beoogde doelgroep uitmaakt. Dit terwijl in het oorspronkelijke voorstel van Vandenbroucke ‘functiebeperking’ niet gespecificeerd werd, zodat bijvoorbeeld ook studenten met een psychische functiebeperking in aanmerking kwamen. Nu zou in het financieringsplan dus worden ingeschreven dat het enkel om *fysieke* functiebeperkingen gaat. Deze beslissing gaat regelrecht in tegen het advies van de Vlaamse Raad voor Hoger Onderwijs, die resoluut pleitte voor één objectief formulier op instellingsniveau voor de registratie van studenten met een functiebeperking. Aan de K.U.Leuven studeren, dankzij de traditie van omkaderingsgroepen voor gehandicapte studenten, relatief veel studenten met ‘traditionele’ handicaps. Zodoende zal de Leuvense universiteit volgend jaar sowieso op de nodige extra financiering kunnen rekenen. Andere instellingen ondersteunen daarentegen vooral studenten met niet door het Vlaams Fonds erkende functiebeperkingen en zullen hun inspanningen voor die mensen volledig uit eigen zak moeten betalen.

Coördinator van het VEHHO, Gaspart Haenecaert: “Hogescholen en universiteiten die inspanningen leveren om het onderwijs toegankelijk te maken voor studenten met een functiebeperking, niet erkend door het Vlaams Agentschap, zullen gestraft worden. De kans is dus reëel dat instellingen studenten zullen selecteren of hun ondersteuning zullen aanpassen op basis van de financiering die eraan vasthangt.” Studenten met een psychische functiebeperking, chronische ziekten en dyslectici vallen op die manier volledig uit de boot,

		Nummer 17 ♦ Diversiteit: witte huid, witte boxershorts p. 3
		♦ Filip en Mathilde: samen gespot! p. 6
		♦ De Heideroosjes over kutsteden p. 20

terwijl hun aantal almaar toeneemt en hun noden daarom niet minder prangend zijn. De lijst van functiebeperkingen, in november opgesteld door de Vlaamse Raad Hoger Onderwijs, hanteerde een veel ruimere definitie van functiebeperking. “De beslissing van het kabinet is een regelrechte aanfluiting van alle input die gegeven werd,” zegt Haenecaert. “Ons advies was wetenschappelijk onderbouwd, terwijl het kabinet nu louter om pragmatische redenen kiest voor de erkenning van het Vlaams Agentschap.”

(Vervolg artikel op pagina 2)

VEHHO

Het Vlaams Expertisecentrum voor Handicap en Hoger Onderwijs wordt gesubsidieerd door het Departement Onderwijs van de Vlaamse overheid. In tegenstelling tot wat de naam doet vermoeden, geeft het VEHHO ‘slechts’ vorm aan een samenwerkingsverband tussen de Vrije Universiteit Brussel, de Katholieke Universiteit Leuven en de Hogeschool West-Vlaanderen. Vanaf één januari 2008 zal er een steunpunt voor Leren en Werken met Functiebeperkingen in het Hoger Onderwijs in werking treden ter vervanging van het VEHHO.

Toch sluit het departement Onderwijs niet uit dat het Steunpunt in de toekomst onder dezelfde naam door het leven zal gaan.

Tot nu toe moest het VEHHO elk jaar opnieuw subsidies aanvragen. In de toekomst zou er normaal gezien telkens voor een periode van vijf jaar gesubsidieerd worden, en het oorspronkelijke samenwerkingsverband zal worden uitgebreid, zodat “extra expertise” kan worden binnengehaald.

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

Katern Ithaka:
Wachten op God?!
p. 9

(foto Christophe Ketels)

(vervolg van de voorpagina)

Vandenbroucke opteert voorlopig toch voor die koppeling met de databank van het Vlaams Agentschap, omdat dit momenteel de enige methode is die volledig sluitend is om een weging toe te passen. Volgens het kabinet is de enige andere optie op dit ogenblik helemaal geen weging toe te passen.

Minister Vandenbroucke wil "voorzichtig" zijn, omdat het nieuwe financieringsmodel in september van start moet gaan. Volgens Tom Dekeyzer van het onderwijskabinet "registreren de instellingen vandaag de dag niet allemaal systematisch het profiel van hun studenten, en hanteren zij die registreren niet noodzakelijk allemaal dezelfde omschrijving van wat een student met een functiebeperking is." Dekeyzer hamert erop dat "de basis voor het toepassen van de weging voor alle instellingen gelijk moet zijn."

Haenecaert weerlegt dat de financiering vertraging zou oplopen als er meteen voor een oplossing op lange termijn gekozen wordt, aangezien "al negentig procent van de betrokken specialisten werd gecontacteerd om de criteria vast te leggen. Het eenvormige formulier bevindt zich dus in een vergevorderd stadium." De hogescholen en universiteiten stellen nu al dossiers samen voor studenten met daarin de nodige attesten om de functiebeperking aan te tonen. De procedure zou daarom geen extra belasting betekenen voor de instellingen. "Het zou enkel gaan om een extra vakje in de Databank Tertiair Onderwijs, wat programmeer technisch geen enkel probleem is," verklaart Haenecaert. Het eenvoudige standaardformulier voor de aanvraag van extra overheidsfinanciering zou waarschijnlijk in

juni goedgekeurd kunnen worden door de Vlaamse Onderwijsraad (VLOR), op tijd dus voor het volgende academiejaar.

LEGE DOOS

Vandenbroucke heeft nog een andere reden om "voorlopig" te kiezen voor de erkenning door het Vlaams Fonds als criterium. Hij wil de "overproblemativering van het probleem" vermijden, daarmee wil hij de verantwoordelijkheid bij de onderwijsinstellingen zelf leggen. "Het is nog altijd aan de universiteit om haar zorgbeleid vorm te geven," zegt Tom Dekeyzer. De minister wil de onderwijsinstellingen niet aanmoedigen te veel beroep te doen op extra financiering, terwijl er voor veel functiebeperkingen best uit eigen middelen kan geput worden. "Deze zorgplicht ligt expliciet vervat in het gelijkheidsbeginsel dat in het decreet van 19 maart 2004 is ingeschreven." Bovendien ondertekenden alle onderwijsinstellingen vorig jaar de 'Engagementsverklaring Diversiteit'.

De coördinator van het VEHHO op zijn beurt vraagt zich af of het zin heeft de instellingen "een lege doos" te geven. "Daarbij komt dat de ongelukkig gekozen formulering "de overproblemativering van het probleem" alvast niet in goede aarde viel bij een tiental studenten met een functiebeperking die op onze studiedag vorige week aanwezig waren. Een ervan moest van studierichting veranderen — louter en alleen omdat er niet voldoende ondersteuning aangeboden werd," weet Haenecaert. "Misschien is het geen slecht idee om de minister zo spoedig mogelijk samen te brengen met betrokken studenten." Uit de praktijk blijkt dat bij studenten met een functiebeperking de schroom om hulp te vragen nog steeds

groot is, wanneer studenten hulp vragen is dat meestal omdat ze het werkelijk nodig hebben. De toekomst zal uitwijzen of Haenecaert te weinig of Vandenbroucke te veel vertrouwen in de hoger-onderwijsinstellingen stelt.

Kort • Kort

Leuven bloed leeg

De voorjaarseditie van het bloedafnamespektakel Bloedserieus, georganiseerd voor en door Leuvense studenten, boekte weerom een overweldigend succes. Vorig semester sneuvelde al het record van de grotere inzameling aan het begin van het academiejaar, nu dus ook dat van de 'kleinere' editie van vorige week. Donderdagavond eindigde de actie met een speciaal Bloedserieus-Boombal, gratis voor alle bloedgevers.

Normaliter kunnen de organisatoren in maart rekenen op een duizendtal donoren. Ditmaal zaten ze na drie dagen al aan 1500 bloedgevers en liep het totale aantal op tot maar liefst 1910. Bij het vorige record stond de teller op 1580 donoren.

Hoofdverantwoordelijke Daan Van Brusselen wijt het recordaantal bloeddonoren aan de grotere promotiecampagne die gevoerd werd, alsook de opgevoerde samenwerking tussen alle kringen.

Taxi's Kenny

De grote tovenaar

De beslissing van de K.U.Leuven om het gebruik van haar lokalen voor de Vrije Verenigingen betalend te maken, viel niet in goede aarde. Dat werd de afgelopen twee weken meermaals duidelijk gemaakt. Op de Algemene Vergadering (AV) van LOKO twee weken geleden uitten vertegenwoordigers van de Vrije Verenigingen voor het eerst hun ongenoegen. Nadat gesprekken met Coördinator Studentenbeleid Martinus Buekers niets opleverden, toonden ze nogmaals ongenoegen op het Diversiteitsdebat, ingebracht door Mount Cameroon — zelf een Vrije Vereniging — afgelopen dinsdag. Ze brachten het probleem onder andere in de aandacht door het uitdelen van flyers en het ophangen van posters. De voorlopig laatste klacht van de Vrije Verenigingen was te horen op de AV van LOKO vrijdag jongstleden.

In tegenstelling tot de vorige keren heerste er na de vergadering een hoera-stemming in het kamp van de verenigingen. Nadat voorzitter Vermeulen de talrijk opgekomen vertegenwoordigers van de Vrije Verenigingen nog eens de kans had gegeven hun klachten naar voren te brengen, toverde hij plotsklaps een oplossing tevoorschijn. De huur gaat pas in vanaf volgend academiejaar én LOKO zal dan deze kost op zich nemen. De overkoepelende studentenvereniging rekent hiervoor wel op een extra hap van de subsidiekoek van de K.U.Leuven.

Toch lijkt de oplossing op het eerste zicht een mooi compromis voor de studenten — in praktijk blijft de huur gratis voor Vrije Verenigingen, en LOKO kan zich profileren als 'open huis' voor alle studenten. Net zoals de K.U.Leuven de ronde van de nachtwakers en de energiekost aanhaalde, kan hier de vraag gesteld worden wie het extra werk op zich zal nemen. Er zal in de 's Meiersstraat steeds iemand aanwezig moeten zijn om de toegang tot de vergaderzalen te verzekeren, en achteraf deze weer af te sluiten. De vraag is of de universiteit met deze beslissing niet gewoon de zwarte piet doorspeelt naar de studentenvereniging.

LOKO moet nu immers een intern reglement opstellen voor het gebruik van de lokalen. Ook de verantwoordelijkheid om Vrije Verenigingen op de vingers te tikken of uit het bestand met 'rechtgebende verenigingen' te weren komt nu volledig bij LOKO te liggen. Al kan er dan juridisch van aansprakelijkheid geen sprake zijn, in de praktijk zullen de stad en K.U.Leuven LOKO er vast wel op aanspreken als er niet zorgvuldig met de lokalen omgesprongen wordt.

Het geld dat vrijgemaakt moet worden om LOKO in staat te stellen de kost voor het huren van lokalen op zich te nemen, moet — zoals gezegd — uit de pot van de sociale gelden komen. De besprekingen voor deze subsidieverdeling zijn volop aan de gang binnen de Raad voor Studievoorzieningen (RvS). Een verhoging van de toelage van LOKO gaat noodzakelijkerwijs gepaard met een besparing voor één of meerdere diensten van Studentenvoorzieningen. Toch ziet men geen graten in de voorgestelde oplossing, meer zelfs, LOKO lijkt — na het gesprek met Coördinator Studentenbeleid Mart Buekers — vol vertrouwen dat zij de extra financiering zullen krijgen. Toch lijkt het onwaarschijnlijk dat de sociale diensten lichtzinnig akkoord zullen gaan om in hun eigen werkingsmiddelen te snoeien. Enkel als RvS LOKO een groter deel van de subsidies gunt, kunnen we werkelijk van een 'oplossing' spreken. Deze stoelendans binnen de financiering van studentenverenigingen door de K.U.Leuven lijkt ridicul, maar zolang het geld niet uit zogenaamde patrimoniumgeldten afkomstig is, wél van subsidies voor sociale voorzieningen, lijkt er voor de K.U.Leuven voorlopig geen vuiltje aan de lucht.

Alle kunst en vliegwerk ten spijt lijkt het 'verworven recht' op gratis gebruik van lokalen voor de Vrije Verenigingen voorgoed een verloren zaak door een onplettendheid van de voorzitter van LOKO, die als enige zetelt op het Gemeenschappelijk Bureau van de K.U.Leuven. Het is aan de studentenvertegenwoordigers om bij onderhandelingen in de toekomst ogen en oren open te houden en belangrijke beslissingen niet zomaar te laten passeren. Participatie is niet enkel een zaak van aanwezigheid, maar veel meer nog van activiteit.

Nele Van Doninck

Dit opiniestuk geeft de persoonlijke mening van de auteur weer. Indien u het er niet mee eens bent, kan u na invulling van het groene formulier L36 een andere mening bekomen op het secretariaat van LOKO

Vrije Tribunes

Studiegelden: voer voor politici

Met een arrest van 21 februari 2007 heeft het Arbitragehof het decretaal opapwerk met betrekking tot de bijkomende inschrijvingsgelden aan bepaalde hogescholen van de Franse Gemeenschap niet vernietigd. Die beslissing werd vorige week door *Veto* beschreven als een donderslag bij heldere hemel. Onterecht, meen ik.

Sinds 1983 is België immers gebonden door een verdragsbepaling die verhindert dat voor het hoger onderwijs de studiegelden worden verhoogd; dit is de zogenaamde standstill-bepaling. Daarnaast vereist het Schoolpact dat subsidiëring bij wet geregeld wordt. Nu heeft aan sommige Franstalige hogescholen de praktijk ingang gevonden bijkomende studiegelden aan te rekenen, zodat velen zich terecht de vraag stelden of hierdoor de kosteloosheid van het onderwijs niet negatief wordt beïnvloed en of dat zomaar kan zonder decretaale goedkeuring.

De Minister van Onderwijs heeft de bijkomende schoolgelden retroactief geregulariseerd en in een overgangsregeling voorzien. Die regeling bouwt enerzijds de bijkomende inschrijvingsgelden af en staat anderzijds een voorlopige kostenaanrekening toe. Volkomen terecht heeft dit decreet bezorgdheid gewekt. Het lijkt er namelijk op dat het onwettig verhogen van de studiekost enkel geregulariseerd wordt, waardoor de mistoestand een verworvenheid lijkt te worden.

Waarom beslist het Arbitragehof dan dat er geen vuiltje aan de lucht is? Sinds 1992 zegt het Hof dat de standstill-bepaling uit het verdrag van New York niet absoluut geldt. De studiegelden worden regelmatig verhoogd om de evolutie van het prijspeil te volgen. Daarnaast kan een verhoging indien het algemeen belang het rechtvaardigt. In dit geval is er één grote zorg van de Franse Gemeenschap waar het Arbitragehof oren naar heeft: geldgebrek. De gewone rechter heeft reeds terugbetaling van bijkomende inschrijvingsgelden bevolen, maar uit vrees voor een terugbetaling van alle geïnde bijkomende inschrijvingsgelden — wat de werking van de hogescholen onmogelijk zou maken — is het algemeen belang ervan gediend dat de bijkomende studiegelden voor het verleden gehandhaafd worden. Het recht op toegang tot het onderwijs weegt hier zwaarder door dan de standstill-bepaling.

De juridische kant van de zaak heeft velen gefrustreerd. Het probleem is echter veel meer politiek: de benarde financiële positie van de Franse Gemeenschap veroorzaakt dit incoherente optreden. Enerzijds wordt de Gemeenschap gehouden te streven naar kosteloos onderwijs, anderzijds beschikt zij vaak niet over voldoende

middelen. De optie voor kosteloos onderwijs is van onschatbare waarde voor de vooruitgang van generaties Vlaamse en Franstalige jongeren, die zo toegang krijgen tot het onderwijs. In de uitvoering schuilt één groot gevaar: de verstoring van de marktwerking moet opgevangen worden door een andere methode van fondsenwerving. Of er überhaupt een mechanisme bestaat dat even efficiënt als de vrije markt de prijs — en dus hier de subsidie — van onderwijs bepaalt, is niet langer relevant na de optie van kosteloosheid gekozen te hebben. Hoe men ook verkiest centen te tellen, zonder consequent keuzes te maken komt men er niet uit.

Consequent kiezen betekent hier de kost van onderwijs door de gemeenschap te laten dragen. Hoeveel dat mag kosten en hoeveel men mag verwachten van dat onderwijs, wordt bepaald door de keuze van de overheid, die het kosteloze onderwijs garandeert. Het incident over de bijkomende inschrijvingsgelden illustreert dat de politieke constellatie van vandaag het niet altijd aandurfte om op een verantwoordelijke manier met het gratisverhaal om te springen. Zeggen dat de Franstalige Gemeenschap iedereen kosteloos onderwijs dient aan te bieden is een populair verhaal. Eraan toevoegen dat de financiële druk op de overheid hierdoor steeds zal blijven stijgen — we worden toch een kenniseconomie? — vereist meer moed en verantwoordelijkheid. Daarom zijn de studiegelden geen voer voor juristen, maar voor politici: bij de komende regeringsvorming moet in het gesprek over de financiering ook de onderwijsbetaalbaarheid betrokken worden. Enkel een coalitie die verantwoordelijk durft omgaan met de optie van kosteloosheid en dus boter bij de vis geeft zal perikelen vermijden die zelfs de wijze rechters van het Arbitragehof van de wijs brengen. Kosteloos onderwijs is een politieke keuze waar politici verantwoordelijkheid moeten voor afleggen, niet rechters.

Karel Van Geyt

GREENPEACE

werft aan (m/v) - voor promotieteams

MEDEWERKERS

Ben je op zoek naar een leuke studentenjob? Je houdt van sociaal contact en je werkt graag in open lucht? Kom dan bij Greenpeace werken, de meest actiegerichte internationale milieuorganisatie. Versterk ons promoteteam en help ons nieuwe sympathisanten te recruter!

•••••

Een uitgebreide jobbeschrijving vind je op www.greenpeace.org/promotieteams - of bel 02/274 02 42 (advertentie)

MOUNT CAMEROUN EN BANA LEUVEN ORGANISEREN DIVERSITEITSDEBAT:

Een open universiteit in een open stad?

“De diversiteitservaring begint bij jezelf. In een poging orde te scheppen in de wereld, ontstaan er verschillen die we als diversiteit kunnen benoemen. Wanneer bepaalde groepen die behoren tot deze categorieën meer macht krijgen dan anderen, dan ontstaat er een probleem de samenleving. Een diversiteitsbeleid dient groepen die niet aan de (uiterlijke) kenmerken van de dominante groep beantwoorden en in de marge zijn terechtgekomen, terug binnen te halen.” Met die woorden van sociale wetenschapper John Leman was de toon gezet voor een stevig debat.

Ilse De Witte & Ann Van Beurden

De debatavond werd opgebouwd rond twee verwante thema's: diversiteit in de stad en diversiteit in de universiteit. Wilfried Stienaers van de Leuvense Integratieraad en voorzitter Emmanuel Berinyuy van Mount Cameroun kleurden het eerste gedeelte van de avond. Coördinator Studentenbeleid Mart Buekers en studentenvertegenwoordigster Ihsane Chioua Lekhli spraken over diversiteitsbeleid binnen het kader van de universiteit en de Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie (LOKO). Daarnaast werd voor elk onderdeel een video getoond met daarin verschillende actoren in het diversiteitsbeleid.

Na wat breedspakerig gepalaver over de definitie van het woord diversiteit (vooral) van de kant van Wilfried Stienaers klonken de concrete realisaties van deze integratieraad heel wat minder. De stedelijke adviesraad heeft als doel alle allochtone en andere verenigingen bij elkaar te brengen. Gevraagd naar de verwezenlijkingen, kan Stienaers enkel antwoorden dat de raad meer en betaalbare lokalen 'vraagt' aan de stad Leuven, de aankoop van enkele Arabische boeken door de stedelijke bibliotheek en het opstellen van een memorandum. Stienaers krijgt het pu-

(foto Kris Vanelderden)

blek pas op de hand wanneer hij zwaar uithaalt naar de Coördinator Studentenbeleid van de K.U.Leuven omwille van de afschaffing van het gratis gebruik van K.U.Leuven lokalen. Het lijkt haast of de stad vindt dat de K.U.Leuven een grotere verantwoordelijkheid draagt in het ondersteunen van diversiteit in de stad dan zichzelf.

ONDERBROEK

Er werd uiteraard gepleit voor meer culturele diversiteit in het stadsbeeld en het universitaire leven, zowel wat betreft de allochtone gemeenschap als mensen met een lichamelijke of psychische functiebeperking. Voorzitter van Mount Cameroun Berinyuy haalde op humoristische wijze aan hoe hij als voormalige student uit Kameroen moest wennen aan de (culturele) verschillen die zijn pad kruisten toen hij in België arriveerden. Zijn

tanden klapperden zodanig, toen hij uit het vliegtuig stapte, dat de douane hem tien t-shirts over elkaar aan trok. De mensen in België lachen minder breed als ze iemand tegenkomen, zodat hij zich voortdurend afvroeg: “Wat heb ik verkeerd gedaan?” Het is niet makkelijk een nieuw evenwicht te zoeken in een vreemde omgeving. Meteen kennen we ook de reden waarom Mount Cameroun in 2001 werd opgericht: “Ik wilde mijn ervaringen delen met nieuwe mensen door ze te vertellen wat hen te wachten staat in België en ze op het juiste spoor te zetten.”

Berinyuy zorgde voor een schot in de roos toen hij stelde dat alle hoge ambten in het stadsbestuur en alle academische functies aan de universiteit worden opgevuld door mensen “met een witte huidskleur, witte boorden en zelfs een witte onderbroek. Nochtans vinden we veel kleurtjes op een broodje wel gezond: oranje worteltjes, groene sla,

rode tomaten. Toen ik aan de K.U.Leuven studeerde heb nooit een gekleurd persoon voor mij zien staan als professor. Zijn de blanke professoren de slimste personen ter wereld?” De link naar het onderdeel over diversiteitsbeleid aan de K.U.Leuven was meteen gelegd.

DOEKEN

In een videoboodschap stelde professor Sabine Van Huffel, rectoraal adviseur gelijke kansen en diversiteit van de K.U.Leuven, dat er al veel gerealiseerd is op het gebied van man-vrouwverhoudingen, maar dat men nu de aandacht moet richten op het beter integreren van andere gelijke-kansengroepen zoals allochtonen of personen met een functiebeperking. Van Huffel benadrukte dat het niet enkel van belang is meer allochtonen binnen te halen in de universiteit, maar dat er ook moet gewerkt worden aan een betere onderwijs- en trajectbegeleiding om ervoor te zorgen dat ook meer allochtonen daadwerkelijk hun diploma behalen. Professor Buekers op zijn beurt had het vooral over de internationalisering van de universiteit en welke voorzieningen voor internationale studenten voorhanden moeten zijn.

Ihsane Chioua Lekhli is de studentenvertegenwoordiger van LOKO die verantwoordelijk is voor diversiteit. Zij is tevens lid van de stuurgroep diversiteit van de universiteit en meent dat de universiteit op de goede weg is door verschillende initiatieven, zoals een studentenmoskee en een aanspreekpunt voor allochtone studenten. Ihsane doet op transparante wijze uit de doeken op welke manier LOKO haar steentje tracht bij te dragen. Toch is er nog veel werk voor de boeg. “Het mag enkel niet bij vergaderen blijven. Men moet blijven sensibiliseren en uitkijken naar concrete maatregelen, zodat een optimale integratie kan worden bewerkstelligd.”

Kort • Kort • Kort

Kine mag langer (vindt Vandenbroucke)

De kogel is nog steeds niet door de kerk, maar onderwijsminister Vandenbroucke ‘vindt’ wel dat de opleiding kinesitherapie vijf jaar mag duren. Nu is het wachten op de Vlaamse Regering om in te stemmen met de verlenging van de universitaire opleiding, die in Brussel, Gent en Leuven wordt aangeboden.

De Vereniging van Vlaamse Kinesitherapie Studenten (VVKKS) eist nu duidelijkheid of het een één- dan wel tweejarige master wordt. Nu is het de derde bachelorstudenten immers nog niet duidelijk hoe lang ze nog moeten studeren. Honderden studenten blijven momenteel zo in het ongewisse.

Voor de BaMA-hervormingen duurde de kine-opleiding effectief vijf jaar, maar om een Master na Master (ManaMa) te kunnen instellen werd de basisopleiding teruggebracht tot vier jaar. Onhaalbaar, zo bleek al gauw.

Huisartsen ontevreden

De Huisartsen in Beroepsopleiding (hibo's) zijn ontevreden over federaal minister van Volksgezondheid Rudy Demotte, die de hibo's wel wil helpen hun statuut te verbeteren, maar voor de huisartsen in spe waar de situatie het meest acuut voor is (namelijk zij die volgend jaar hibo's worden) niet in een overgangsregeling heeft voorzien.

De problematiek van het statuut van de hibo's sleept al lang aan (zie ook vorige Veto's), maar nu voelen de protesterende studenten zich ook echt bekocht en beledigd. Ze hadden eerder dit jaar al gedreigd om — indien er geen verbetering komt — hun arbeidsovereenkomsten volgend jaar niet te ondertekenen. Het blijft wachten op verdere acties van de hibo's, of een grotere tegemoetkoming van minister Demotte. (sh)

OPLOSSING VOOR KOSTPRIJS LOKALENVERHUUR?

“LOKO wél begaan met verenigingen”

Aan het begin van het tweede semester werden de vrije verenigingen, erkend door de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO), het ‘verworven recht’ ontnomen op gratis gebruik van lokalen van de K.U. Leuven. Op de Algemene Vergadering van de studentenkoepel kwamen ze de steun vragen van de faculteitskringen. De voorzitter van LOKO verraste vriend en vijand met de aankondiging van een nakende oplossing voor het probleem.

Ilse De Witte & Nele Van Doninck

Aan de oorsprong van de beslissing van het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu) van de K.U.Leuven om voortaan een vergoeding te vragen voor het gebruik van universiteitslokalen, lag de stijgende energiefactuur en het onzorgvuldig omspringen van sommige verenigingen met de lokalen. De vrije verenigingen waren het niet eens met deze argumentatie en kaartten vrijdag op de Algemene Vergadering (AV) van LOKO nog eens de “financiële zelfmoord” aan die het huren van K.U.Leuvenlokalen zou inhouden voor bepaalde verenigingen. Ze riepen de faculteitskringen op om hun vraag aan de universiteit om gratis over de infrastructuur te kunnen beschikken, kracht bij te zetten. De voorzitter van LOKO reageerde door te stellen dat “LOKO wél begaan is met het

lot van de vrije verenigingen, in weerwil van de slechte communicatie hierover via allerhande kanalen.” En prompt kwam de voorzitter met een oplossing op de propen.

THEMAHUIS

LOKO overlegde in de loop van de week met Coördinator Studentenbeleid Mart Buekers en legde als resultaat het volgende voorstel voor: tijdens het lopende academiejaar blijft het gebruik van lokalen gratis voor de vrije verenigingen. Facturen die verenigingen reeds ontvangen hebben, mogen dus genegeerd worden zonder gevolgen. Vanaf volgend academiejaar zal LOKO de factuur van de vrije verenigingen betalen — tenminste als de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) beslist de toelage van LOKO te verhogen om deze nieuwe regeling te faciliteren. De K.U.Leuven zal rechtstreeks aan LOKO factureren voor het gebruik van lokalen door verenigingen die erkend zijn door de subsidiecommissie van LOKO. Het reserveren van lokalen zal nog steeds rechtstreeks via de dienst Lokalenreservering van de universiteit gebeuren, zodat de extra administratieve last voor LOKO tot een minimum beperkt zal blijven. Ook voor de themahuizen, die officieel geen vereniging zijn, en dus niet erkend kunnen worden door de subsidiecommissie, wil LOKO een oplossing uitwerken.

OPEN HUIS

Professor Buekers haalde eerder aan dat in deze kwestie een opportuniteit ligt voor LOKO om zich als ‘open huis’ voor alle studenten te profileren. De overkoepelende kringorganisatie grijpt die kans: verenigingen zullen voor bestuursvergaderingen terecht kunnen in de ‘s Meiersstraat. Voor andere activiteiten zullen de vrije verenigingen nog steeds een beroep kunnen doen op de lokalen van de K.U. Leuven én van de stad Leuven, want LOKO is bereid financieel bij te springen. Ook de stad dient in deze haar verantwoordelijkheid op te nemen, betogen zowel LOKO als professor Buekers.

De Leuvense studentenkoepel is tevreden met de oplossing, maar het werk is er voor haar niet minder op geworden. Zo zal LOKO nu intern een regeling moeten opstellen die bepaalt welke lokalen — van LOKO zelf, van de universiteit of van de stad — geschikt zijn voor een welbepaalde activiteit. Bovendien zou de Leuvense studentenkoepel aan de vrije verenigingen een ‘symbolische vergoeding’ vragen om hen ertoe aan te zetten bewust om te gaan met energie en de lokalen zelf. “We spreken over niet meer dan vijf euro,” luidde het op de Algemene Vergadering van LOKO.

Opinie: Taxi's Kenny, pagina 2.

BROEDERLIJK DELEN LAAT
BURKINESE BOER AAN HET WOORD

**Afrika: ja, er is
nog talent!**

Voor zijn campagne 'Afrika heeft ook talent' haalde Broederlijk Delen dit jaar een boer uit Burkina Faso naar Vlaanderen. Die werd als gezicht van de campagne prompt gepromoveerd tot 'Manager van het Jaar' door Trends. Salif Ouédraogo vergast Leuven volgende week op een open gespreksavond, waarin hij zijn ideeën en strijdpunten uit de doeken doet.

Gertie De Fraeye

De Burkinese boer Salif Ouédraogo is dan wel geen gladde manager in maatpak, toch bezit hij voldoende kwaliteiten om tot — Afrikaanse — 'Manager van het Jaar' benoemd te worden. Salif verkoopt zijn eigen landbouwproducten om zijn gezin met zes kinderen te onderhouden. Daarnaast geeft hij alfabetiseringslessen aan volwassenen, waarvoor hij steun krijgt van Broederlijk Delen.

UI

Bovendien spant hij zich met zijn vereniging in om de oprukkende woestijn van de Sahel een halt toe te roepen. Herbebossingsacties en de aanleg van dijkes moeten helpen het water uit het regenseizoen in de grond bij te houden. Dat is dan ook de kern van wat Broederlijk Delen onderneemt: het ondersteunen van kleinschalige projecten die er meestal komen op lokaal initiatief. Salif staat symbool voor de boeren die zich verzetten tegen de oprukkende woestijn.

Broederlijk Delen zet zich daarnaast in voor politieke acties en bewustwor-

ding in het Westen. Ook Salif speelt een rol in dit betoog. Hij legt uit hoe de globale vrije markt ervoor zorgt dat basisproducten, zoals aardappelen en uien, worden ingevoerd. De Westerse producten zijn goedkoper dan die van de lokale boeren, waardoor deze laatste hun concurrentiekracht verliezen. De voornaamste reden waarom Westerse landbouwproducten zo goedkoop kunnen ingevoerd worden op de Afrikaanse markten, zijn landbouwsubsidies in de Verenigde Staten en de Europese Unie. Die subsidies voor onze landbouwers werden ook al aangeklaagd in de campagne van 11.11.11 (herinner je de Afrikaan met een grote ui in de mond zodat de man bijna stikt).

KOFFIE SLURPEN

Niet enkel Salif zorgt voor ludieke actie — want geef toe, zo mogen zijn managerallures toch genoemd worden? Vorige week ging een aantal bekende en minder bekende Vlamingen op pad om meer dan duizend 'Koffiestops' op touw te zetten. Marcel Vanthilt, Johan Verminnen, Andrea Croonenberghs en vele anderen boden een hete kop aan in ruil voor een kleine bijdrage voor het goede doel. De kans werd aangegrepen om ondertussen de koffieslurpende voorbijgangers te informeren over de acties van Broederlijk Delen. De opbrengst gaat naar onderwijs voor armen, irrigatiekanalen en herbebossing.

De Burkinese boer Salif Ouédraogo spreekt op dinsdag 20 maart in de kleine aula van het MTC om 20u.

WEEK VAN DE DIVERSITEIT:

Roll & Rock

De Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO) organiseert in samenwerking met de K.U.Leuven een week vol activiteiten rond diversiteit, van een workshop dovencultuur tot de afsluitende avond 'Let's Roll and Rock'. Alles om studenten en academici bewust te maken van de diverse (studenten)populatie en aan te tonen dat alles niet voor iedereen even vanzelfsprekend is.

Ilse De Witte

Ihsane Chioua Lekhli van LOKO legt uit waarom de week van de diversiteit georganiseerd wordt. "Binnen LOKO zijn we al een jaar hard aan het werk om uit te zoeken wat er beter kan binnen de universiteit om de doelgroepen, allochtone studenten en studenten met een functiebeperking, beter te ondersteunen tijdens hun studie. We wilden hiermee naar buiten komen met een evenement dat studenten zou aantrekken."

MISVERSTANDEN

"Het is belangrijk dat mensen weten dat LOKO zich hiermee bezig houdt. We houden immers klankbordgroepen om de studenten van de doelgroep zelf erbij te betrekken. Hopelijk bereiken we met deze week rond diversiteit in één keer een groot aantal studenten. Zo weten ze tenminste waar ze terecht kunnen met problemen of klachten, en dat wij deze dan bij de juiste kanalen kunnen aankaarten."

"Tegelijkertijd biedt het de mogelijkheid om mensen te sensibiliseren. Op maandag zal er bijvoorbeeld een workshop dovencultuur plaatsvinden. Aanvankelijk dachten we aan een workshop gebarentaal, maar Maartje De Meulder, die de workshop zal leiden, vond het zelf belangrijker om mensen te laten stilstaan bij de manier waarop doven de wereld ervaren."

Maartje De Meulder: "Ik wil een mentaliteitswijziging tot stand brengen. Dat doe ik in de eerste plaats door informatie te geven, want er bestaan nogal wat misverstanden over Vlaamse

Gebarentaal. Mensen denken dat het geen echte taal is, dat het afgeleid is van het Nederlands, dat het pantomime is, of uitgevonden."

"Verder probeer ik de beeldvorming over dove mensen bij te stellen. Veel horende mensen denken dat dove mensen wel verschrikkelijk ongelukkig moeten zijn of geïsoleerd omdat ze met niemand kunnen communiceren. Dat verkeerde beeld is vaak gewoon opgebouwd door te leven in een maatschappij waarin horen de norm is."

CONCERT

Een andere workshop rond diversiteit, beeldvorming en media, wordt geleid door de diversiteitsconsulenten van de VRT. Ihsane legt uit dat er aan de communicatie van de K.U.Leuven ook nog heel wat te verbeteren valt op dit vlak. "De beeldvorming van de universiteit: de foto's in de folders, de foto's op de website tonen nooit allochtonen of mensen met een handicap, behalve op de webpage van omkadering (van studenten met een fysieke functiebeperking, red). Geert De Clercq en Gianni Marzo komen ook over diversiteit en beeldvorming in het algemeen spreken. Ook in de programma's van de VRT moet er meer aandacht aan diversiteit geschonken worden."

Terwijl het idee groeide om — aanvankelijk — een dag rond diversiteit te organiseren bij LOKO, wilde de K.U.Leuven op haar beurt ook iets organiseren om de 'valide' studenten in de bloemetjes te zetten, die op residenties met omkaderingsgroepen studenten met een handicap begeleiden. Op donderdag zullen een aantal omkaderingsgroepen trouwens opendeur houden, zodat geïnteresseerde studenten een kijkje kunnen nemen. Het concert met publiekstrekker Stijn op donderdagavond ontstond als bedanking voor de omkaderingsgroepen en staat nu geboekstaafd als 'Let's Roll & Rock' met aansluitende fuif van LOKO.

Het volledige programma van de week van diversiteit is terug te vinden op www.loko.be/diversiteit

VISITATIECOMMISSIE (17): NEDERLANDSE LITERATUUR

"Regen gaat doorgaans naar beneden"

Nederlands spreken we toch, dus leek het college Nederlandse Literatuur ons op het lijf geschreven. Bovendien wordt het gedoceerd door professor Hugo Brems, die dankzij zijn verleden als loverboy (toch volgens Knack) de laatste weken meer dan eens opdook in de media. Onze nieuwsgierigheid is gewekt.

Kenji Verstappen

De kelders van het Monseigneur Sencie-Instituut lopen heerlijk vol voor het vak van professor Brems, en de studenten voelen zich niet te beroerd om ook de stoelen vooraan in het lokaal te bezetten. Een behulpzame buurjongen maakt ons duidelijk dat de professor best wel geliefd is bij zijn studenten. Zelfs tijdens een les van drie uur op vrijdagmiddag. "Ik weet het, het is zwaar voor iedereen," zegt Brems bij aanvang van het derde uur.

BREMS-TOUR

Wanneer de les met de nodige vertraging begint, blijken we al meteen met een handicap te zitten: van de studenten wordt immers verwacht dat ze op voorhand de cursus doornemen, zodat de prof tijdens de les rustig kan ingaan op de context en op de details van de studiestof en vooral op veel zaken die er op het eerste zicht niet veel mee te maken hebben. Het onderwerp van vandaag is socialistische literatuur en symbolisme in Vlaanderen en Nederland, beide stromingen stammen uit de periode rond 1900. Brems lijkt à l'improviste te vertellen, mompelt doodgemoederd wat voor zich uit en wandelt op z'n dooie gemak doorheen de geschiedenis en kunstgeschiedenis, met een uitgebreide tussenstop bij de filosofie en

de schilderkunst.

Literatuur lijkt maar een bijzaak te zijn in deze les, die meer weg heeft van een introductie tot algemene kunstgeschiedenis. We krijgen trouwens ook tips: "Als je ooit in Brussel komt, moet je zeker het Horta-huis bezoeken." "Het is interessant eens naar het prachtige 'Jachthuis van Sint-Hubertus' te gaan, bij de Hoge Veluwe in Nederland. Een mooi voorbeeld van Nederlandse art nouveau." Onze buurjongen, die blijkbaar nogal moeite heeft met de natuurlijke zwijgplicht die heerst in aula's, stelt fluisterend voor een Brems-tour te organiseren langs alle plekjes die hij in zijn lessen aanraadt. Met de professor als gids kan de tour best wel een succes worden.

KOEKSKES

Terwijl we tijdens het tweede uur toch nog enkele literatuurvoorbeelden krijgen voorgeschoteld, valt het ons op dat professor Brems een voorliefde heeft voor het uitleggen van vanzelfsprekende zaken. Wanneer hij over Walden spreekt, de commune die werd opgericht door de socialistische dichter Frederik Van Eeden, zegt hij informeel: "Het begin van het einde van Walden was de bakkerij, waar men brood en taarten bakte. En ook koekskes." Bij het symbolisme legt hij omstandig uit dat "het onzichtbare waar de symbolen aan refereren per definitie niet zichtbaar zijn." En bij de bespreking van een gedicht van de Nederlandse symbolist Leopold vult hij aan: "Het regent in het gedicht. En regen, die gaat doorgaans naar beneden."

De studenten gaan dan weer naar boven tijdens de pauze, echter voorgegaan door een gehaaste professor Brems. "Hij is een nogal fervent roker en koffie-drinker," weet een student. De lengte van de pauzes zijn dan ook navenant. Buiten regent

het trouwens even hard als in Leopolds gedicht. Dat is geen bezwaar voor professor Brems: hij staat bedaard zijn dosis nicotine in te nemen en papt zelfs aan met een collega van Nederlandse taalkunde, met wie hij zijn liefde voor de sigaret duidelijk gemeen heeft.

OPA

In het algemeen houdt de literatuurprof weinig rekening met (de reactie van) zijn studenten, al kan hij hen wel boeien door op rustige toon te blijven vertellen. De studenten houden zich ook zeer stil. Té stil zelfs: wanneer Brems de tweede pauze aankondigt, blijft iedereen zwijgend zitten. Hoe anders dan bij de meeste colleges die we kennen, waar het een gedrang en gedoe is om als eerste buiten te geraken! Gelukkig bleken de studenten nog niet in slaap te zijn gevallen. Wij evenmin. Enkel professor Brems mompelt almaar meer binnensmonds en neemt tenslotte ook een microfoon ter hand om zijn stem niet te veel te vermoeien. Een vermoeide professor Brems ziet er eerder als een opa uit dan als een loverboy. Die mensen van Knack zouden ook eens naar deze les moeten komen.

Steekkaart

Prof: Hugo Brems
Wie: Tweede bach'ers Taal- en Letterkunde, optie Nederlands
Waar: MSI 91.10
Wanneer: Vrijdag van 15u-18u
Pauze: Twee zelfs, om 16u en om 17u. Lang genoeg om twee sigaretten te roken.

“Ik zou zelf niet voor de UHasselt hebben gekozen”

De Diepenbeekse campus van de UHasselt ligt diep weggeborgen in de Limburgse bossen. De kleine universiteit is dan ook niet altijd even bekend in de rest van Vlaanderen, maar dat weerhoudt rector De Schepper er niet van krachtig en fier te spreken over ‘zijn’ universiteit.

Simon Horsten & Roel Moeurs

Veto: *Is het knokken als rector van een relatief kleine universiteit?*

Rector De Schepper: «Blijkbaar bestaat in de buitenwereld het idee dat wij als UHasselt een probleem zouden hebben. Wij voelen dat niet zo aan, en we hebben ook geen probleem: we zijn inderdaad klein als je naar het studentenaantal kijkt — 2.500 studenten, de doctoraatsstudenten inbegrepen — maar die zitten allemaal in goed bevolkte studierichtingen omdat we een relatief beperkt opleidingsaanbod hebben. Dat is een heel andere situatie dan de VUB, die eveneens vrij weinig studenten heeft maar wel bijna alle opleidingen aanbiedt.»

«We worden evenmin bedreigd door het nieuwe financieringsplan van minister Vandenbroucke. Wij scoren zeer goed op alle parameters die de minister gebruikt om financiering toe te kennen: output op onderwijs- en onderzoeksgebied. Onze slaagpercentages zijn beter dan die van de andere universiteiten bijvoorbeeld. Bovendien stijgt het aantal generatiestudenten al twee jaar op rij met tien procent. Het enige probleem is dat wij de ambitie hebben om nog te groeien en daarmee botsen we wel eens met Vandenbroucke, die natuurlijk alles in een context van rationalisatie plaatst. Als we ons opleidingsaanbod nog willen uitbreiden, dan zullen we zeker moeten samenwerken met andere universiteiten. Binnen Humane Wetenschappen hebben we nu bijvoorbeeld enkel TEW, terwijl we ook andere opleidingen zouden willen aanbieden.»

“De universiteiten zijn lokaler geworden”

«Ook wat betreft het profiel van onze studenten zouden we graag uitbreiden, vooral dan geografisch: we richten ons nu met bepaalde richtingen zoals geneeskunde, waarin we een geheel eigen maar zeer gewaardeerd onderwijsmodel hanteren, op studenten van buiten de provincie - en met succes. Zo is dat ook met de unieke opleidingen die we aanbieden, denk maar aan verkeerskunde. Daarvoor moeten we wel studenten aantrekken uit andere provincies, anders hebben we simpelweg te weinig studenten. Maar onze perifere ligging blijft natuurlijk lastig: het is niet evident om studenten uit Kortrijk of Gent te bewegen om in Hasselt te komen studeren. Al is de stad wel een imago als studentenstad aan het opbouwen.»

LOKAAL

Veto: *Is het aanbieden van unieke opleidingen een bewuste keuze om studenten van overal ter lande te lokken?*

De Schepper: «Dat is uiteraard deels een bewuste keuze. Maar ook een noodzaak: het dupliceren van richtingen is vanuit rationaliseringsoogpunt niet meer te verantwoorden en zelfs niet meer mogelijk doordat minister Vandenbroucke het gewoon niet aanvaardt. Bij de oprichting van de opleiding rechten (een nieuwe opleiding aan de UHasselt die binnenkort waarschijnlijk zal worden aangeboden in samenwerking met de Universiteit Maastricht en de K.U.Leuven, red.) heeft hij zich uiteindelijk neergelegd, maar wel op voorwaarde dat het een andere rechtenopleiding zou zijn dat de gene die al bestaan. En dat zullen we ook doen: dankzij de Maastrichtse expertise op

vlak van Europees recht kunnen we een apart curriculum aanbieden dat gebaseerd is op het *Lus Commune*.

Veto: *Hoe ziet u het Vlaamse hoger onderwijs op lange termijn evolueren?*

De Schepper: «Het Vlaamse universitaire landschap zie ik voortgaan op de ingeslagen weg: een hoger onderwijsruimte waarin duidelijke afspraken worden gemaakt over de verdeling van specialisaties op masterniveau maar waar toch nog enige duplicering bestaat op bachelorniveau. Ik ben er namelijk van overtuigd dat studenten vandaag nog steeds graag relatief dicht bij huis studeren. In dat opzicht zijn de universiteiten de laatste jaren nog lokaler geworden dan ze al waren. Er bestaan nog altijd veel studenten die hun studierichting kiezen aan de hand van het lokale aanbod. Zo zie je dat er in de richtingen die wij niet aanbieden aan de UHasselt, er op Vlaams niveau vaak een onderparticipatie is van de Limburgse studenten. Daarom willen wij ons onderwijsaanbod ook blijven uitbreiden.»

“De associaties zullen in deze vorm nooit blijven bestaan”

(foto Kris Vanelderden)

BLOEMPOT

Veto: *Welke richting zullen, volgens u, de twee grote Vlaamse belangenverenigingen van de instellingen, Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) en Vlaamse Hogescholenraad (VLHORA), uitgaan?*

De Schepper: «Het is duidelijk dat de invloed van de VLIR op het beleid de laatste jaren sterk is achteruitgegaan. De machtspositie van de VLIR is verloren gegaan ten voordele van de associaties, die nu vaak het hoge woord voeren. Enfin, de namen van de associatievoorzitters zijn bekend (vooral Luc Vandenbossche van de Gentse en André Oosterlinck van de Leuvense associatie, red.), dat zijn geen mensen die zo’n functie opnemen om voor bloempot te spelen.»

«Maar ook los daarvan is het logisch dat zowel VLIR als VLHORA geen blijvende raden kunnen zijn. Door de academisering van de 2-cycli-opleidingen, dus de inbedding van het onderwijs in wetenschappelijk onderzoek, moeten de verhoudingen tussen universiteiten en hogescholen alleszins herzien worden. De minister wil ook een fusiebeweging inzetten tussen VLIR en VLHORA. Momenteel zijn er volop discussies bezig over hoe zo’n fusie er dan gaat uitzien.»

«Kijk, de realiteit zal sowieso andere structuren vereisen: ofwel zullen de geacademiseerde opleidingen van de hogescholen aansluiting zoeken bij de universiteiten, zodat enkel nog de hogescholen met professionele bachelors overblijven. Ofwel worden de hogeschoolopleidingen zoals in veel andere landen volledig opgenomen in de universiteit-

ten. In dat laatste geval zullen ook de associaties niet meer blijven voortbestaan. Dan zijn ze slechts een tijdelijk fenomeen om de academisering te voltrekken en worden ze daarna overbodig als overkoepelende structuren, aangezien de universiteiten die rol dan zowat hebben overgenomen. Alleszins zullen de associaties in de huidige vorm nooit blijven bestaan.»

DEMOCRATISERINGSGOLF

Veto: *Wat probeert de UHasselt te doen voor de instroom en doorstroming van bepaalde doelgroepen?*

De Schepper: «Wat diversiteit betreft worden we in Limburg vooral geconfronteerd met allochtonen. In Genk alleen al gebeurt één op twee geboorten in een allochtoon gezin. Doorstroming van allochtone studenten naar de universiteit is uitzonderlijk. Bij het begin van de lagere school heb je nog een evenredige verdeling tussen allochtone en autochtone jongeren, maar het percentage allochtonen aan de universiteit is maar heel klein. Het

municatiekanaal hebben we nu ook nodig voor een tweede democratisering. Daarom gaat vice-rector Van Haegendoren ook vaak spreken in moskees en dit jaar zijn we begonnen met het inrichten van een lokale infodag georganiseerd door de allochtone gemeenschap. Je mag niet wachten tot allochtone studenten zelf naar een gewone infodag komen. Wij willen zwaar inzetten op deze problematiek, het aantal allochtone studenten moet absoluut naar boven in de komende jaren.»

INZET

Veto: *Vindt u het belangrijk dat studenten maatschappelijk en politiek actief zijn?*

De Schepper: «Ik stel om te beginnen almaar vast dat het politiek engagement de laatste dertig jaar enorm achteruit is gegaan. In mijn eigen studententijd waren de politieke stu-

“Wij houden studenten bezig van negen tot zes”

dentverenigingen veel actiever. Ik vind het persoonlijk jammer dat dat nu niet meer het geval is. Het is trouwens niet enkel een probleem aan de universiteit, maar in de ganse maatschappij. Het is zeer te betreuren dat jongeren nog maar zo weinig aandacht voor politiek hebben. De universiteit ondersteunt de verenigingen die er zijn wel, maar je kan zoiets moeilijk opnemen in het curriculum, dat is ook niet onze taak.»

Veto: *De UHasselt werkt al verschillende jaren met een trimestersysteem. Waarom?*

De Schepper: «De eerste bedoeling van het trimestersysteem is de overgang humaniora — universiteit te vergemakkelijken. Een tweede is zo een betere spreiding van examens te verkrijgen. De studenten krijgen hierdoor ook een echte kerst- en paasvakantie. Zij vinden het dan ook totaal onbespreekbaar om het systeem af te schaffen in het eerste jaar. Vooral wegens organisatorische redenen zoals Erasmus wordt er ten laatste in het derde jaar overgeschakeld naar een semestersysteem. Enkel bij geneeskunde blijft er een ander systeem behouden. De studenten daar hebben les in blokken van vijf weken. Natuurlijk is er een grotere begeleiding van studenten mogelijk in een trimestersysteem.»

Veto: *Trekt het systeem ook veel studenten aan?*

De Schepper: «Er komen inderdaad veel studenten op af, maar aan de andere kant zijn er ook studenten die kiezen om juist niet naar Hasselt te komen vanwege het systeem. Er wordt veel gewerkt in kleine groepjes en dit vereist een grote inzet van de student. In een systeem van hoorcolleges maakt het niet uit of de student ligt te slapen in de aula of zelfs aanwezig is, maar ons systeem werkt enkel als iedereen meewerkt. Wij houden onze studenten bezig van negen tot zes uur ‘s avonds. Ik kan me best wel voorstellen dat er studenten zijn die zo’n strikt systeem niet zien zitten. Ik zou daar in mijn tijd ook niet voor hebben gekozen. Vroeger werd trouwens vaak gezegd dat dit systeem zwakkere studenten zou bevoordelen, maar als onze studenten na drie jaar Hasselt naar Leuven, Antwerpen of Gent gaan, blijkt dat de slaagcijfers daar hoger liggen bij onze studenten dan bij die van de eigen universiteit. De kritieken zijn de laatste jaren dan ook terecht verstomd.»

Off the rector?

Om niet onder de KUL-toren te blijven zitten, richten we dit semester onze blik op de andere Vlaamse universiteiten, die tot ons spreken bij monde van hun respectievelijke rectoren. Rector Van Camp van de VUB kwam vorig semester al aan bod, de andere krijg je vanaf nu om de twee weken voorgeschoteld. In Veto 19: de Antwerpse rector Francis Van Loon.

PRINSENPAAR LEERT IETS OVER OPVOEDING

Voor een beter EGO

Het Centrum voor Ervaringsgericht Onderwijs wordt dit jaar dertig jaar en kreeg ter gelegenheid daarvan prinselijk bezoek. De ideale gelegenheid om het CEGO en zijn onderzoeksdomein onder de loep te nemen.

Simon Horsten

Ferre Laevers, de directeur van het Centrum voor Ervaringsgericht Onderwijs, was in de wolven met de belangstelling voor zijn centrum. Die kwam zowel van de pers als van prins Filip en prinses Mathilde, die als jonge ouders geïnteresseerd langs de groepjes kinderen wandelden die de werking van het CEGO moesten illustreren. Kinderen kunnen het prinsenvaar altijd wel boeien, dus dat was een goede zet van het CEGO. Zouden er hondjes hebben gezeten als Prins Laurent was langsgekomen?

LERENDEN

Het CEGO is een zelfstandige onderzoeksgroep die voortkomt uit de faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen van de Leuvense universiteit. Professoren en studenten — maar ook heel wat mensen die met beide voeten in de praktijk staan of er jarenlange ervaring in hebben — voeren er wetenschappelijk onderzoek naar onderwijs, naar 'ervaringsgericht onderwijs', zoals de naam al duidelijk maakt. Het concept 'ervaringsgericht onderwijs' (ook wel EGO) richt zich op die aspecten van onderwijs (van kleuter- tot hoger onderwijs) waarover niets vastgelegd is in de eindtermen of de leerplannen. Naar eigen zeggen wil CEGO "het beste halen uit kinderen en lerenden". Daarbij richt het centrum zich niet op de inhoud van het onderwijs, wel op het proces: hoe gaan kinderen of 'lerenden' — zoals het CEGO dat met een wetenschappelijk *sérieux* noemt — aan de slag? De kernvragen om het onderwijsproces te toetsen zijn hoe de *betrokkenheid* en het *welbevinden* van de 'lerenden' zijn. Vanuit de concrete antwoorden op die vragen vertrekken de onderzoekers dan om kleine en grote innovaties voor te stellen die het welbevinden en de betrokkenheid van de lerenden moe-

(foto Simon Horsten)

ten verbeteren. Overigens is het CEGO niet enkel actief in Vlaanderen: vooral in Afrika en Zuid-Amerika heeft het centrum de voorbije dertig jaar in nauwe samenwerking met de plaatselijke onderwijsmensen talloze projecten uit de grond gestampt.

GEVOELSWAAIER

Dat aan het CEGO toegepast onderzoek wordt gevoerd, mag duidelijk wezen: zoals ook het prinsenvaar vrijdag kon zien, komen uit het onderzoek zeer tastbare en makkelijk toe- pasbare oplossingen voort. De meeste van de onderzoeken van het CEGO vertrekken zelfs van een concrete vraag van een school of een andere onderwijsinstelling.

Zouden er hondjes hebben gezet als Prins Laurent was langsgekomen?

Enkele van de resultaten werden vorige week voorgesteld aan de Belgische kroonprins en zijn eega. Rond verscheidene tafeltjes zaten kinderen schijnbaar onschuldige spelletjes te spelen, die bij nader toezien zeer nauwkeurig ontwikkeld waren met telkens een specifiek pedagogisch doel voor ogen. Zo peilt de 'gevoelswaaier' naar de emotionele ontwikkeling en herinneringen van kinderen. Een bordspel waarbij de spelers een diertuin moeten samenstellen dient het ondernemerschap van kinderen te stimuleren — want ook daar hecht het CEGO belang aan. Directeur Laevers somde het al in zijn lezing voor de prins en de prinses op: "Wat moeten de absolute prioriteiten zijn in ons onderwijs? Een gave emotionele ontwikkeling, verbeeldingskracht, zelfbesturing, ondernemingszin en verbondenheid. Door hieraan te werken proberen wij op een wetenschappelijk onderbouwde manier grenzen te verleggen en het menselijk potentieel meer te ontsluiten."

Meer info op www.cego.be

GEZAMENLIJK UITREIKEN VAN DIPLOMA'S NIET VOOR MORGEN

Willen, maar niet kunnen

Gezamenlijke diplomering is iets waar de meeste Belgische universiteiten wel oren naar hebben. In de praktijk blijken er echter talloze struikelblokken te zijn.

An Moerenhout

De grote onderwijshervorming van enkele jaren geleden bracht niet enkel de nieuwe BaMa-structuur, maar voorzag theoretisch ook de mogelijkheid tot het behalen van gezamenlijke diploma's. Dit betekent dat op het diploma van de student twee of zelfs meerdere onderwijsinstellingen vermeld kunnen worden, meestal op voorwaarde dat hij les heeft gevolgd aan al die instellingen. Dit is pas mogelijk als er tussen de instellingen onderling duidelijke afspraken zijn gemaakt en wanneer er sprake is van een gemeenschappelijk onderwijsprogramma.

Doordat elke instelling slechts een deel van de opleiding organiseert, wordt meer zuurstof gecreëerd voor specialisering. Door deze onderwijsmethode kan elke academicus zich bezighouden met zijn onderzoek en is de kans voor de student groter dat hij les krijgt van een 'echte' specialist. Tevens komen de professoren van verschillende instellingen meer met elkaar in contact waardoor zij op regelmatige basis informatie en kennis kunnen uitwisselen.

MOEILIKHEDEN

Hoewel het idee van gezamenlijke diplomering aantrekkelijk klinkt en de meeste onderwijsinstellingen het idee principieel toejuichen, lijkt de praktische uitwerking voor veel instellingen moeilijker dan verwacht. Zo bleek tot voor vorig jaar een gezamenlijke diplomering van Vlaamse universiteiten en hogescholen met instellingen van de Franse of Duitstalige Gemeenschap simpelweg onmogelijk. Het Minidecreet maakte alvast een einde aan de wettelijke en juridische problemen.

De rechtsgrond mag nu dan al in orde zijn, toch zitten de onderwijsinstellingen nog steeds in een impasse. Hun bereidheid om een programma samen te leggen en tot een gemeenschappelijke deler te komen zonder de studenten tot extra studiepunten te verplichten, ontbreekt volgens de

juridische adviseur van de K.U.Leuven, Toon Boon, nog al te vaak. Indien twee instellingen toch bereid zijn te onderhandelen, zijn er vervolgens de praktische moeilijkheden: overeenstemming wat betreft beoordelingscriteria, het organiseren van examenperiodes, het tijdstip van het geven van cursussen, de verhuis van studenten.

Het kabinet van Vlaams Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke is zich bewust van deze impasse. "De Vlaamse regering is dan ook een basisdecreet aan het voorbereiden om de praktische hinderpalen op te lossen. De Vlaamse instellingen zullen worden uitgenodigd zodat we de heersende problemen kunnen inventariseren. Het decreet zal in de loop van dit kalenderjaar afgerond worden." Het kabinet stelt zich evenwel de vraag of er werkelijk een beleid op federaal niveau dient te worden uitgetekend. "Europees zal het nooit lukken om de regelgeving van alle onderwijsinstellingen op elkaar af te stemmen. Het is misschien interessanter om *ad hoc* oplossingen te zoeken, analoog aan wat er gebeurt bij Erasmus Mundus." (meer informatie op de pagina hiernaast)

OPLOSSING

Een laatste heikel punt en tevens een voorbeeld van zo'n *ad hoc* oplossing, is de onduidelijkheid over de taal van de uitgereikte diploma's. Professor Danny Pieters, hoogleraar rechten aan de K.U.Leuven, verduidelijkt: "Met een diploma van twee universiteiten is het moeilijk om een student in één van de twee taalgroepen in te delen. Een Vlaamse student is met andere woorden op papier anderstalig wanneer hij zijn laatste masterjaar deels in de Frans- of Duitstalige Gemeenschap heeft afgelegd, ook wanneer de student daar amper vakken in het Frans of Duits heeft gevolgd. Officieel geldt het laatste diploma." Dit kan later problemen opleveren wanneer de student solliciteert voor een overheidsdienst waar de evenwichten per taalgroep zijn vastgelegd.

Het kabinet van Vandenbroucke bevestigt deze paradoxale situatie, maar voegt er in één adem aan toe dat vorige week een oplossing werd goedgekeurd. "Er kan duidelijkheid worden gecreëerd met een diplomasupplement," verduidelijkt kabinetsmedewerker Tom Dekeyzer. "Voor ieder onderdeel van de opleiding zal de onderwijstaal

worden aangegeven, evenals hoeveel studiepunten eraan worden gekoppeld. Op deze manier kan de potentiële werkgever, de overheid of de privé-sector duidelijk weten in welke taal een student zijn of haar opleiding heeft gevolgd en welke talen deze student al dan niet machtig is."

Het probleem van de taalaanhangigheid is daarmee opgelost, maar de structurele problemen voor gezamenlijke diplomering blijven bestaan tot het basisdecreet de zaken hopelijk op orde stelt.

Zie hiernaast voor de Europese context van bi- en gezamenlijke diplomering.

Gezamenlijk? Bi?

Bidiplomering en gezamenlijke diplomering zijn verschillende fenomenen die echter met gelijkaardige wettelijke problemen te kampen hebben.

Bij gezamenlijke diplomering volgt de student vakken aan twee of meer universiteiten, die aan het einde van de rit (tenminste, als de student slaagt) tezamen een diploma uitreiken waar de namen van alle betrokken instellingen op staan vermeld, zonder dat de student in kwestie meer studiepunten heeft moeten behalen.

Ook bij bidiplomering volgt de student colleges aan twee universiteiten, maar hier ontvangt hij - wanneer de studie succesvol wordt afgerond - ook daadwerkelijk twee diploma's. Een *biploma*, zeg maar. Over dit principe ("een student krijgt meer diploma's dan waar hij voor gestudeerd heeft") is meer gecontesteerd dan gezamenlijke diplomering. Overigens bestaat naar analogie met bidiplomering ook een variant met meerdere hoger-onderwijsinstellingen: multidiplomering.

Erasmus in Leuven

In het voetspoor van Erasmus doorkruisen tegenwoordig nogal wat jongeren al studierend Europa. Ook onze Alma Mater blijft niet van die toevloed van vreemd studentenbloed gespaard: zowat een tiende van de Leuvense studenten komt uit het buitenland het voetspoor van Erasmus doorkruisen tegenwoordig nogal wat jongeren al studierend Europa. Ook onze Alma Mater blijft niet van die toevloed van vreemd studentenbloed gespaard: zowat een tiende van de Leuvense studenten komt uit het buitenland. Om de twee weken maken we kennis met een plaatselijke 'erasmusser' en peilen we naar belevenissen in Leuven, favoriete eet- of drinkgelegenheden en indrukken over België en zijn inwoners. De Leuvense studentenwereld gezien van binnenuit door de ogen van een buitenstaander.

Ewelina Jazurek studeert Romaanse Talen in Polen, maar brengt dit semester door in de Belgische studentenstad bij uitstek.

Veto: *Waarom koos je voor België?*

Ewelina: «Ik had van Leuven horen zeggen dat het een universiteit bezat die erg bekend staat voor z'n wetenschappelijk onderzoek in heel wat domeinen, en dat sprak me van in het begin wel aan. Bovendien vertelde men mij dat het een echte studentenstad was, met een typische, bijbehorende sfeer. Op de korte tijd dat ik hier ben heb ik zeker al van die sfeer kunnen proeven en ik moet zeggen dat het me wel bevalt.»

Veto: *Hoe ervaar je België?*

Ewelina: «Voor mij, als studente linguïstiek, is België uitermate interessant. Vanuit mijn standpunt is België een land waar er een "unieke culturele en linguïstische situatie" heerst. Dat maakt dit land voor mij net zo boeiend: het feit dat er meerdere talen gesproken worden en dat er een waaiertal aan culturen aanwezig is. Deze situatie is typerend voor België en maakt het land voor mij des te aantrekkelijker.»

Veto: *Hoe zou je de Belgen typeren?*

Ewelina: «Bij mij komen Belgen over als sympathieke en gastvrije mensen. Bovendien spreken ze over het algemeen heel wat talen, wat de communicatie zeker vergemakkelijkt.»

Veto: *Wat vind je van Leuven als stad?*

Ewelina: «Ik vind Leuven een heel erg mooie stad. Al die oude gebouwen zorgen voor een authentieke en pittoreske sfeer. Leuven staat ook erg open voor de buitenlandse student. Het multiculturele en internationale karakter van zowel de stad als de universiteit apprecieer ik enorm.»

Veto: *Studeer je graag in Leuven?*

Ewelina: «De manier van leren of studeren verschilt wel van die op mijn universiteit, maar ik raak er hier stilletjes aan gewend. Ik houd in het algemeen wel van de houding van de proffen en de studenten. Wat me wel opvalt is dat studeren hier als een zeer serieuze zaak wordt opgevat.»

Veto: *Merk je een groot verschil tussen jouw universiteit en de K.U.Leuven?*

Ewelina: «Een opmerkelijk verschil is zeker en vast het aantal studenten. De K.U.Leuven is voor mij heel erg groot. In Polen komt het bijna niet voor dat de verschillende faculteiten in één stad verspreid liggen. Wat ook een positief verschil is, is dat er hier heel veel aandacht wordt geschonken aan de faciliteiten voor de studenten: bijna iedereen heeft toegang tot internet, de bussen die er gratis rijden. Deze universiteit is ook op technisch gebied erg ontwikkeld. De bibliotheken zijn enorm goed uitgerust, cursussen die de student via Toledo worden aangereikt. Dit zijn allemaal nieuwe dingen voor mij, waarvan ik met plezier gebruik maak.»

Veto: *Wat vind je het meest bizar, hier in België?*

Ewelina: «Ook al is het een cliché, het weer is hier nog slechter dan ik had verwacht: het regent hier constant. In Polen is het in de winter ook erg koud, valt er veel sneeuw, maar van regen blijven we gespaard. Ach, ik denk dat ik er nog snel aan gewend zal raken.»

(sw)

VLAANDEREN KIJKT OVER DE GRENZEN HEEN MET ERASMUS MUNDUS

Europese diploma's in de pijplijn?

Het Europese onderwijs wil zich profileren met hoog gekwalificeerde diploma's. Voor de student betekent dat: in het buitenland gaan studeren. Het Erasmus Mundus-programma stimuleert studenten een diploma te behalen aan verschillende Europese instellingen.

Maarten Goethals

De Erasmus Mundus is een initieel masterprogramma dat gezamenlijk georganiseerd wordt door minimaal drie universiteiten in drie verschillende Europese landen. Studenten die het programma volgen, moeten minstens in twee van de drie instellingen hebben gestudeerd. Het eindresultaat is meestal een gezamenlijk diploma. Maar de facto zijn er meerdere mogelijkheden van diplomering.

De Europese Commissie bepaalde weliswaar dat het Erasmus Mundusprogramma om een consortium van instellingen gaat, die gezamenlijk een opleiding aanbieden. "Er is echter niet gesproken over het soort diploma," verduidelijkt Axel Aerden, internationaal medewerker van de Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie (NVAO). "Maar je merkt dat zowel de Europese Commissie als de consortia nu sturen en pleiten voor gemeenschappelijke diplomering, eerder dan bi- of multidiplomering."

"Het is immers onlogisch dat een student hetzelfde diploma krijgt wanneer hij of zij de opleiding heeft gevolgd aan één instelling of aan meerdere binnen Europa. Je houdt daardoor geen rekening met de Europese dimensie van de Erasmus Mundusmaster," aldus Aerden.

SUCCES

Erasmus Mundus helpt de onderwijsstructuren van Europa op elkaar af te stellen, zoals de Bologna-hervormingen beoogden. Meer transparantie tussen de instellingen stimuleert zowel studenten als professoren om in het buitenland te gaan studeren of onderzoek te verrichten. De politieke gedachte achter het programma is burgers warm maken voor de meerdere dimensies van een interculturele wereld en in te spelen op een naar kennis gerichte maatschappij. De sleutel tot succes ligt in het Europees onderwijs, dat daarom, via gezamenlijke diploma's, aangepast en geoptimaliseerd moet worden.

Het programma ving aan in januari 2004 en loopt nog tot eind 2008. Gedacht wordt dat het verder gezet zal worden wegens het grote succes ervan. "Momenteel heeft het Erasmus Mundusprogramma een grote uitstraling," bevestigt Aerden. "Er zijn veel instellingen die willen meedoen." De toekomstige Europese begroting van na 2008 zal moeten uitmaken hoeveel geld er zal vloeien naar dit of een gelijkaardig project. Interessant om weten is dat het geld oorspronkelijk niet afkomstig is van het Europees onderwijsbudget, maar van Internationale Samenwerking komt.

Vlaanderen telt nu negen Erasmus Mundusopleidingen, waarvan er drie worden aangeboden aan de K.U.Leuven. Aerden: "Wat het aantal Erasmus Munduserkenningen betreft scoort Vlaanderen zeer goed. En er zijn daarnaast nog veel andere internationale samenwerkingsverbanden. Vlaanderen kijkt zeer fel over de grenzen heen."

GEKKE SITUATIES

Hoewel gestreefd wordt naar een vergelijkbaar en transparant Europees onderwijsnetwerk, zijn er toch verschillen tussen de Europese eisen en de mogelijkheden van nationale wetgevingen. Zo is het in Nederland bijvoorbeeld niet toegelaten om gezamenlijke diploma's uit te schrijven, terwijl dit wel mag in de rest van Europa. Dat geeft onder meer de gekke situatie waarin Leuven en Maastricht een gemeenschappelijk programma aanbieden, maar geen gezamenlijk diploma mogen afleveren. Afhankelijk van de universiteit waar de student ingeschreven is, krijgt hij een ander diploma.

Een ander groot verschil tussen de nationale instellingen is de grootte van de masteropleiding. Vlaanderen heeft bepaald dat deze een veelvoud van 60 studiepunten moeten zijn. In Duitsland daarentegen, is veelal 90 studiepunten de norm. Bovendien zijn het merendeel van de masteropleidingen in het buitenland 120 studiepunten zwaar, terwijl in Vlaanderen, en dan voornamelijk in de humane richtingen, veel van die opleidingen maar 60 studiepunten bedragen. "Dan kan er discussie ontstaan. Maar in de regelgeving staat echter dat wanneer je opleiding erkend wordt als Erasmus Mundus, je diploma dan automatisch ook erkend wordt door de overheid. Alle beperkingen bij een normale master vallen dan weg," aldus Aerden.

Ook de Erasmus Mundusopleidingen van de K.U.Leuven zijn niet geheel conform de Vlaamse wetgeving. Er staat in het structuurdecreet dat de opleidingen moeten volgen op een academische bachelor. Maar de Leuvense universiteit biedt zijn *Master of Bio-ethics*, één van zijn Erasmus Mundusopleidingen, aan als een Master-na-Master.

ERKENNING

Belangrijk in het verhaal van internationale samenwerking en eenmaking is het vertrouwen tussen de instellingen. De wederzijdse erkenning van nationale accreditatiebesluiten vormt hierin een belangrijke stap. "We moeten het vertrouwen hier rond op een hoog niveau krijgen. Er zijn nu al enkele jaren samenwerkingsverbanden met andere Europese kwaliteitszorg- en accreditatieorganisaties." Een groep van vijftien accreditatieorganisaties bekijkt in het kader van de European Consortium for Accreditation hoe een wederzijdse erkenning van accreditatiebesluiten op Europees niveau vorm gegeven kan worden. Voor instellingen is het belangrijk dat een accreditatiebesluit dan geldt voor een gehele opleiding, zelfs als die wordt aangeboden door meerdere instellingen.

"Tegen eind 2007 zullen de eerste wederzijdse erkenningbesluiten genomen worden," bevestigt Aerden. "Positief voor de instellingen is dat zij zo makkelijker kunnen achterhalen welke opleidingen in het buitenland kwaliteitsvol zijn, en dus waarmee het de moeite is om samen te werken."

IN DE TENTOONSTELLING "FREAKY GEVOLGEN VAN UITWISSELINGSPROGRAMMA'S"

De wereld is klein

Goedkope visa voor studenten

Groot-Brittannië - Eerder dit jaar werden in Groot-Brittannië de visa-kosten voor buitenlanders fiks verhoogd. Deze verhoging kwam er nadat de Britse regering meer middelen investeerde in immigratie, en die extra kosten wou afwenden op de migranten zelf. Dit was geheel niet naar de zin van de Britse onderwijsinstellingen, omdat deze maatregel potentiële buitenlandse studenten zou kunnen afschrikken. Zij vreesden dat de dure visa de toestroom buitenlandse studenten zou temperen. In 2005 vond er ook al een stijging plaats en kenden de inschrijvingsaantallen van buiten Groot-Brittannië een significante dip. Deze keer had de overheid wel oren naar de onderwijsinstellingen en is er een uitzondering gecreëerd op de nieuwe regeling. Daardoor worden de visa-kosten beperkt tot ongeveer honderd pond. Een prijs die niet veel hoger ligt dan visa in bijvoorbeeld de VS of Australië.

Studenten slaags in Griekenland

Athene - In Griekenland zijn de studentenonlusten nog steeds niet bedaar. Opnieuw kwamen duizenden op straat om te betogen tegen de geplande onderwijshervormingen (lees *Veto 14 & 15*) en ook dit keer liepen de betoging snel uit op een ware veldslag. Tevergeefs probeerde de menigte — niet alleen studenten, ook onderwijzers en professoren — door de gelederen van de politie te breken en het Griekse parlement te bereiken. Volgens ooggetuigen vlogen niet alleen stokken en stenen in het rond maar kwamen er zelfs brandbommen aan te pas. Meer dan veertig activisten werden opgepakt en vlogen een nachtje de cel in.

(tvb)

Iedereen aan de veto

Elke lijn is boeiend

Medewerkers zijn welkom!

veto@veto.be

Veto is het onafhankelijk weekblad van de Leuvense student. Afwisselend op blauwe of rode pagina's brengt Veto Leuvense nieuwsfeiten. Aangezien studenten wel eens neigen af te studeren of hun interesse dreigen te verliezen, heeft Veto altijd nood aan

vers bloed. Nieuwe medewerkers kunnen zich aanmelden om te helpen met cartoons, schrijven, foto's nemen, kruiswoordraadsels maken, layouts, nalezen en/of dtp'en. Redactievergadering elke vrijdag om 16u op de eerste verdieping van de 's Meiersstraat 5, tussen het Ho-

geschoolplein en de Muntstraat. Ervaring is absoluut geen vereiste, enthousiasme natuurlijk wel. Indien je smetvrees hebt of een bijzondere contactstoornis, kan je ons altijd mailen op veto@veto.be.

's-Meiersstraat 5, 1ste verdieping
tussen de Muntstraat en het Hogeschoolplein
meer info op www.veto.be

(advertentie)

HEB JE EEN VRAAG VOOR DE KHLEUVEN?
SMS KHL + JE VRAAG NAAR 3014
0,25 € per bericht

12 professionele bachelors:

- Bachelor in Bedrijfsmanagement
- Bachelor in Biomedische Laboratoriumtechnologie
- Bachelor in Chemie
- Bachelor in Office Management
- Bachelor in Onderwijs: Kleuteronderwijs
- Bachelor in Onderwijs: Lager onderwijs
- Bachelor in Onderwijs: Secundair onderwijs
- Bachelor in Sociaal Werk
- Bachelor in Toegepaste Informatica
- Bachelor in Verpleegkunde
- Bachelor in Voedings- en Dieetkunde
- Bachelor in Vroedkunde

Wil je verder studeren na je bachelor of master? Ontdek onze banaba's en postgraduataten op www.khleuven.be

KOM NAAR ONZE INFODAG OP WOENSDAG 14 MAART
MEER INFO OP WWW.KHLEUVEN.BE

KHLEUVEN
JE WERKT VOOR JE HET MERKT

3014
0,25 € / SMS

KHLEUVEN
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

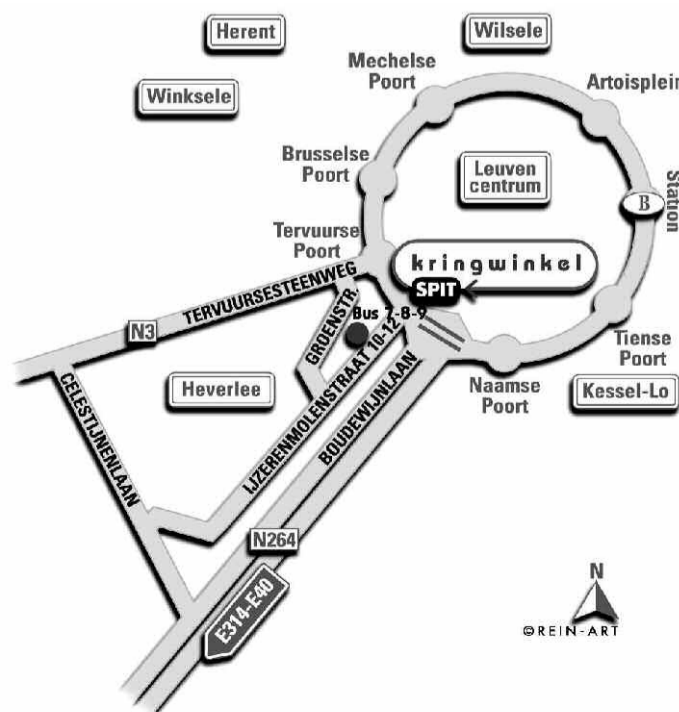
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u
zat: 10 - 17 u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 **Web:** www.spit.be

(advertentie)

Ithaka 15: Geloof en ongeloof

Beeldend kunstenfestival in de voormalige Universitaire Parochie

Vanaf woensdag tot en met zaterdag organiseert de Leuvense KringOrganisatie (LOKO) het jaarlijks weerkerende beeldende kunstenfestival Ithaka. Net zoals de vorige edities, zijn de werken ook dit jaar een

verwijzing naar het thema van de tentoonstelling en de geschiedenis van haar locatie. Voor Ithaka XV is er gekozen voor de oude gebouwen van de Universitaire Parochie, met als thema: 'Deus Ex!?' Naast de tentoon-

gestelde werken, staan er deze week ook optredens van lokale dichters en de Leuvense improvisatiegroep Preparee op het programma.

Het studentenhuis van God

Ithaka 15 is gehuisvest in het voormalige gebouw van de Universitaire Parochie (UP). Inmiddels is de UP reeds twee jaar verhuisd van de Jan Stasstraat naar een ander pand, in de Tiensestraat. Wat weten studentenpastor Karolien Helsen en kotstudente Pauline nog over het gebouw?

Karolien Helsen: «Ik werk nu mijn zesde jaar als studentenpastor, dus ik heb vier jaar in het gebouw — of 'Jan Stas' zoals wij dat noemden — gewerkt.»

Pauline: «Ik heb twee jaar van mijn rechtenopleiding in Jan Stas op kot gezeten. Het gebouw was dus ook een peda van de UP. Als kotbewoner werd er van ons engagement tegenover de UP verwacht, zo bereidde ik de vieringen voor.»

Veto: *Wat is precies de reden waarom jullie het gebouw niet meer gebruiken?*

Karolien: «Dat is enerzijds een groot vraagteken, anderzijds schermde de K.U.Leuven met de brandveiligheid. Er waren een aantal gebreken waardoor het gebouw inzake huisvesting niet meer aan de normen voldeed.»

Pauline: «Verschillende kotbewoners waren fel gekant tegen de sluiting. Ikzelf begreep de ernst van de bezwaren wel. Bovendien heeft het nieuwe gebouw waar men ons geplaatst heeft ook een ziel. Het is geen nieuw, koud of modern gebouw. Het blijft natuurlijk jammer dat men ons uit een gebouw heeft gejaagd dat tot de dag van vandaag nog steeds leeg staat.»

Karolien: «De UP zat al veertig jaar in Jan Stas. Bij vele oud-studenten is het een begrip als het hart van de parochie. Wij hoopten dat het om die reden gerenoveerd kon worden, maar dat was niet het plan. Men heeft ons toen gezegd dat het gebouw verkocht zou worden. Toch lijkt er geen schot in de zaak te komen.»

Veto: *Weten jullie iets over de plannen van Ithaka?*

Pauline: «Helemaal niets. Het was louter toevallig dat ik de affiche zag hangen. Toen we uit Jan Stas gezet zijn, heb ik de muren van mijn kamer volgeschreven. Ik zou wel eens willen weten of men daar iets mee gedaan heeft.»

Veto: *De opgestelde kunstwerken zijn een reflectie op het geloof. Zou dat een grote confrontatie kunnen zijn?*

Karolien: «Nee, ik kijk er zelfs naar uit. Ik vraag me wel af of het gefundeerd zal zijn. UP was in eerste instantie een vernieuwende beweging binnen de Kerk. Misschien hield men voor de werken een oud, clichébeeld van de Kerk voor ogen.»

(rb)

Jan Stas

Jozef Vermeulen van de Technische Dienst van de K.U.Leuven bevestigt dat het oude UP-gebouw verkocht wordt. Potentiële kopers zijn reeds gevonden, al is het nu te vroeg om daar al een naam op te plakken. Wanneer het Gemeenschappelijk Bureau van de K.U.Leuven haar finale fiat geeft, gaat de verkoop door. Dat zou niet lang meer op zich laten wachten.

De Ithaka-dichters trekken rond

Dit jaar heeft *Ithaka* voor haar randanimatie onder andere een aantal lokale dichters weten te strikken. Wij nodigden dan ook graag Brecht Dewilde uit voor een gesprek, die samen met Christine Verheyden het project *Zerk* op touw zette.

Veto: *Wat houdt jullie project precies in?*

Brecht: «Het uitgangspunt is eigenlijk een gedicht dat een beetje fungeert als de verklaring bij alles. Daarnaast wordt er in één zaal een soort video geprojecteerd en er zullen ook enkele foto's zijn. Op het dak dat je vanop de tweede verdieping kan zien, ligt één woord dat een tweede stuk gedicht is. En dan is het hopen dat het regent zodat het kapot gaat.»

Veto: *Jullie hebben dus eigenlijk beeldende kunst en poëzie vermengd.*

Brecht: «*Zerk* is geen symbool, dat woord gebruik ik niet graag. Het staat voor herinneringen, omdat je daarbij in principe altijd via woord en beeld in je gedachten werkt. Dat is ook de reden waarom we woord en beeld tegelijk gebruiken. Ik denk ook dat we niet meer in de tijd leven dat poëzie uitsluitend uit woorden moet bestaan. Het kan alle vormen aannemen. Het is dus niet de bedoeling om poëzie te beperken tot een puur geschreven tekst. Het gedicht hebben we eigenlijk gebruikt als catalogustekst die nuchter, zakelijk en zelfs bijna wetenschappelijk zou moeten zijn.»

Veto: *Wat willen jullie precies losweken bij het publiek?*

Brecht: «We willen een soort poëtische sfeer oproepen, geen *statement* maken. We leveren ook geen afgelijnd programma. Het is een spelen met de tegenstelling tussen het constant blijvende, de zerken, en daarnaast het snel vervagende van herinneringen. Maar die zerken zijn niet iets dat blijft, wat in de foto's zal duidelijk worden. Ook het citaat 'de dood is eeuwig', klopt in de realiteit eigenlijk niet.»

Veto: *Vanwaar komt het idee?*

Brecht Dewilde: «Op zich is het een idee dat ik al langer in mijn hoofd had. Het zal misschien overdreven klinken, maar als ik over een kerkhof loop, heb ik niet echt de

indruk dat het een plaats van rust is. Het is bijna een soort microkosmos met boulevards en lanen, gigantische en kleinere gebouwen. Aan de hand van al die zerken zou je een perfecte sociale stratificatie kunnen maken. Het citaat 'in de dood is iedereen gelijk' klopt eigenlijk helemaal niet. Je hebt grote familiegraven, die het aristocratische bijna verder trekken in de dood, naast armere zerken waar niks bij staat.»

«Daarnaast vind ik een kerkhof ook een plaats van chaos. Alsof je in een stad rondloopt en een huis moet terugvinden, maar de straatnaam niet weet. Toch gaan de mensen een kerkhof beschouwen als een plaats van stilte en herinneringen, waar je contact hebt met iets dat er niet meer is. Ik vind dat iets heel raars.»

Veto: *Was het moeilijk om in duo te werken?*

Brecht: «In het begin waren we iets anders van plan, maar toen we de catalogustekst schreven, zijn we omgeschakeld. Op zich vloeit het één uit het ander voort. Wat ik hier nu vertel zijn vooral mijn ideeën of mijn opvattingen over wat we doen. Christine heeft op bepaalde vlakken duidelijk een andere visie. Maar dat botst niet bij het maken van ons project. We hebben de beelden waar we allebei over eens zijn, maar wat je er precies uit haalt, verschilt enorm.»

(ed)

Praktische informatie

Waar: Voormalige Universitaire Parochie, Jan Stasstraat 2, 3000 Leuven

Wanneer: woensdag van 14 tot 17 uur; donderdag van 12 tot 22 uur, vrijdag en zaterdag van 10 tot 22 uur.

Vrijwilligers en Ko

In het vroegere gebouw van de Universitaire Parochie (UP) vindt dit jaar *Ithaka* plaats. Deze kunsttentoonstelling is voor en door studenten opgezet, maar mikt ook hoger. Twee vrijwilligers, Ko Coubert en Kristof Muylaert, zijn druk bezig met de voorbereidingen.

Veto: Hadden jullie al ervaring met de kunstwereld?

Kristof Muylaert: «Ik ben natuurlijk *culture-minded*, maar had weinig ervaring op het vlak van de beeldende kunst. Als leek is dit voor mij zeer interessant. Het is al gebeurd dat ik 's avonds een naam moest opzoeken. Ik had gelukkig ervaring met het organiseren van evenementen.»

Ko Coubert: «Ik studeer kunstwetenschappen, en volg de optie erfgoed en museologie. Het is een uitdaging, maar ook een boeiende en vooral praktische ervaring.»

Veto: Wat is het doel van *Ithaka*?

Kristof: «Het is nog steeds voor en door studenten, maar we mikken ook hoger. *Ithaka* had vroeger een grotere naam in de beeldende kunst. We proberen die plaats te heroveren. Veel belangrijke kunstenaars zijn hier ooit begonnen.»

Ko: «Oorspronkelijk is *Ithaka* voor studenten. Er is echter ook veel interesse vanuit het veld. We proberen daar een antwoord op te geven. We hebben ook geluk met de toegankelijke locatie.»

Veto: Wat vinden jullie van het gebouw zelf?

Ko: «Naast de centrale locatie is het ook een mooi gebouw.»

Kristof: «Er is in geleefd. Dat voel je. Het feit dat het hier vroeger de UP in gevestigd was, geeft het iets extra. Het voelt alsof het gebouw een ziel heeft.»

Veto: Wat is het thema dit jaar?

Kristof: «Er is lang over nagedacht. Uiteindelijk konden we niet anders dan het thema 'geloof' kiezen in het vroegere gebouw van de UP. Het uiteindelijke thema *Deus Ex?!* is echter dubbelzinnig. Het uitroepteken zegt dat God weg is uit het gebouw en de maatschappij. Het vraagteken stelt dit echter in vraag. Wat bedoel je met God? Iedereen vult het thema anders in.»

Ko: «Het is de bedoeling om het gebouw open te stellen voor een breed publiek. We wilden vooral de kunstenaars niet in een hokje duwen.»

Veto: Hoe is de band met de kunstenaars?

Kristof: «Er heerst hier een goeie sfeer. De meeste kunstenaars kennen elkaar. Mijn stereotiep beeld van een kunstenaar wordt soms bevestigd, maar vaak ook niet. Ze beseffen dat ze onder de noemer *Ithaka* vallen. Ze zitten niet op een eilandje.»

Ko: «Ze hebben uiteenlopende manieren van werken. Sommigen werken 's middags een aantal uur. Anderen werken de hele avond door. Het zijn natuurlijk ook zeer uiteenlopende *persoonlijkheden*. Sommigen zijn ietwat veeleisender (*licht*).»

Kristof: «Ze hebben elk een eigen kamer, en het moet goed zijn.»

Ko: «Maar het is niet zo dat hun eigen werk het enige is.»

Veto: Is er al iets misgelopen?

Ko: «*Arme Zondaars* van Valerie Doutreluingne stelt een uitvergroete paternoster voor. Ze gebruikt overschorten van haar grootmoeder. Iemand had "overschotten grootmoeder" gelezen. Ze zijn geschrokken.»

Kristof: «Met kunst hangt alles af van interpretatie. Er wordt soms goed gelachen.»

Veto: STUK organiseert bijna gelijktijdig Het Gebouw. Wat vinden jullie daarvan?

Kristof: «Er zal een goede wisselwerking zijn, want *Ithaka* en *Het Gebouw* zijn complementair. Wij kunnen teren op het succes van het STUK, en zij omgekeerd. Oorspronkelijk waren we wel verbaasd over de timing.»

Ko: «Hun agenda zit vol zeker (*licht*)?»

(av)

1. Fabian van Hoof

De installatie is opgebouwd uit gekleurde metalen buizen. Het statische karakter wordt doorbroken door een interne spanning. Enerzijds wordt er een beweging naar binnen gesuggereerd door de bovenste metalen trapjesverbinding en anderzijds is er een dynamiek naar buiten toe die tot stand komt doordat de hoeken van de sculptuur in alle richtingen wijzen. Toch vormen de zich van elkaar verwijderende vormen een organisch geheel.

3. Susan Banafiti *The flight of Galileo Galilei*

Twee anonieme figuren staan in een panoramisch natuurlandschap. Ze wandelen naar de middellijn van de compositie die tevens de spiegelas is. Het beeld werkt als symbool voor de vertwijfeling die in ieder van ons speelt. De foto pleit dus niet voor het kiezen van de 'juiste' weg, maar wil de toeschouwer aanzetten tot dezelfde fundamentele introspectie als de afgebeelde figuren.

6. Niko Hendrickx - *De vanger van het kruis*

Het wezen van het videowerk van Niko Hendrickx is een onderzoek naar de maatschappij in al zijn facetten, in dit geval naar de mens en zingeving. In *De vanger van het kruis* tracht een persoon in een kerk een rondvliegend kruis te vangen met een schepnet.

4. Jan Verbruggen - *The Mapreader*

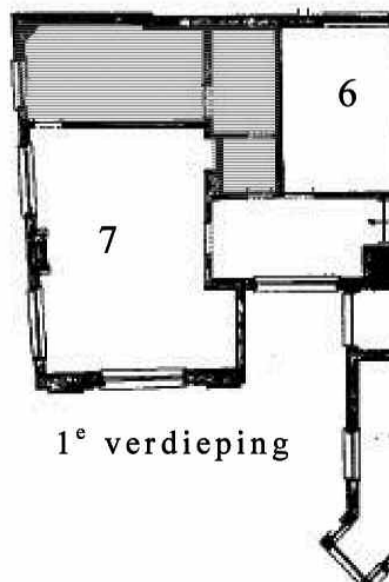
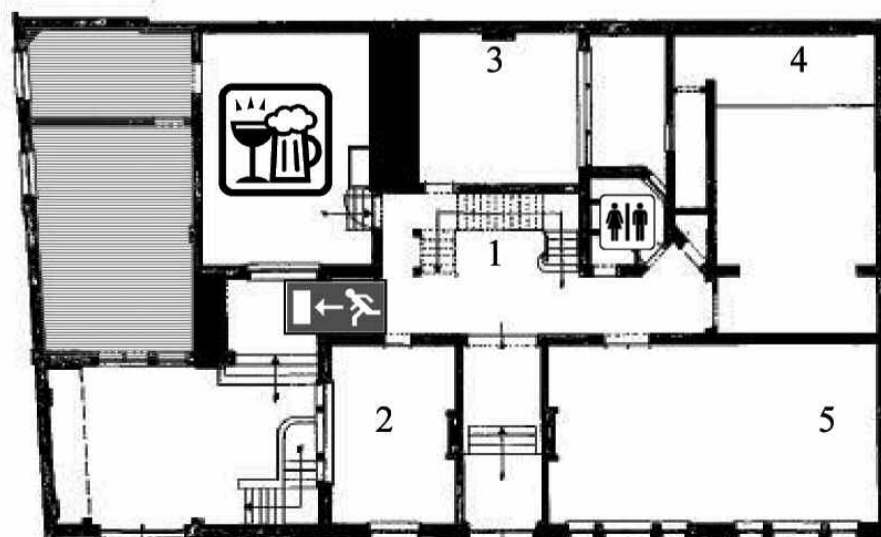
Overal in onze samenleving zijn mensen op zoek naar de meest diverse dingen, niet in het minst naar zingeving. In *The Mapreader* brengt Jan Verbruggen dit zoeken in beeld aan de hand van een schilderij en een videofragment. Beide elementen van de narratieve constructie, vullen elkaar aan en creëren een spanningsveld dat de bezoeker vragen laat stellen naar de manier waarop de mens zichzelf in de wereld plaatst.

5. Wouter Van der Hallen - *Compositie #4 - Mansarda/Naõ- Mansarda III: Rite*

Van der Hallen liet zich inspireren door de hoogslapers op de eerste en tweede verdieping van de Universitaire Parochie. De kunstenaar ziet de hoogslaper als een symbool voor een nieuw te ontdekken universum: dat van het studentenleven. In de intieme act van de inrichting ziet hij een overgangsrutueel.

gelijkvloers

2. Valerie Doutreluingne - *Arme*

De installatie *Arme Zondaars* stelt een uitvergroete paternoster voor, terwijl op de achtergrond de afhaspelt, waardoor een contrast wordt opgewekt tussen enerzijds de verschaling van het object

7. Jeremy Swinnen - *R.I.P.*

R.I.P. toont ons een donkere kamer. Op de vloer zien we een slag belicht door enkele spots. Vliegenlichamen liggen in verschillende posities van ontbinding her en der verspreid. Sommige op hun rug, andere op hun zij, nog andere op hun poten. Tussen de lichamen we kleine zelf gemaakte kruisjes geplaatst, zodat de scène eerder bepen dient te worden als een begraafplaats; maar dan wel één wa verhullende, verzachtende grondlagen ontbreken.

Zondaars

grootmoeder van de artieste het volledige gebedspatroon
t en anderzijds de intimiteit van de stem.

8. Ada Van Hoorebeke *Kankurang 1, 2, 3*

De installatie, verspreid over drie kamers, is gewijd aan de verschijningsvormen van de Kankurang. De kamers krijgen een gipslemen ondergrond en in die grond zijn tekeningen gekrast. In de eerste kamer is er de confrontatie met de Kankurang. In de tweede kamer is de Kankurang verdwenen, zijn geest dwaalt door de kamer. In de derde kamer staat slechts een klein beeld van de Kankurang.

11. Florian Loosen

De prenten aan de muur worden getoond in contrast met de koperen platen waarmee ze vervaardigd zijn. De muurschildering op de andere wand treedt op als tegenspeler van de papieren druksels. En daartussen bevindt zich de driedimensionale sculptuur die werkt als moderator in de dialoog die, niet enkel tussen de minutieuze prenten en de uitdijende schildering, maar meer nog tussen de toeschouwer en de ruimte ontwikkeld wordt.

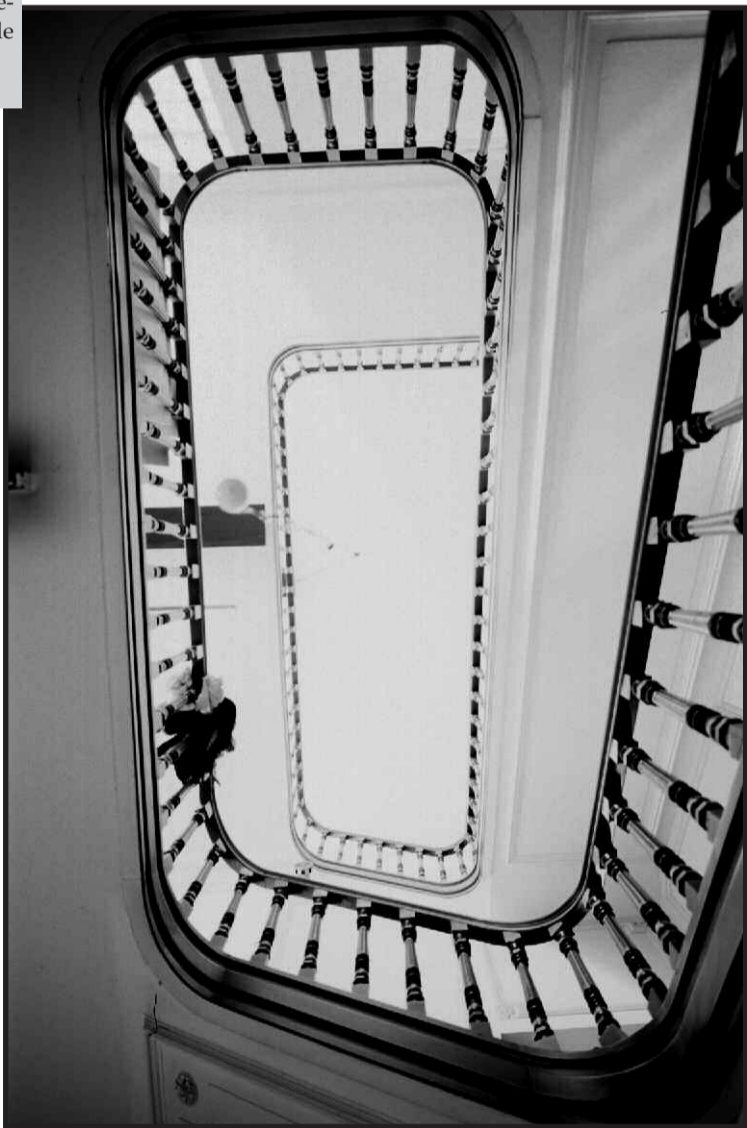

10. Korneel Devillé - *Paint Behaviour*

Korneel Devillé experimenteert met de materie verf op verschillende oppervlakken in meerdere ruimtes. Deze materiele benadering van werken valt te vergelijken met de situatie van de Universitaire Parochie. Ook dit gebouw is enkel nog een materieel gegeven, waarvan de inhoud verdwenen is samen met haar bewoners.

9. Michiel Maarten MC

Michiel 'Maarten MC' Ceulers maakt in zijn dialoog met religie gebruik van het concept van het glasraam, één van de meest in het oog springende artistieke en architecturale elementen uit de kerkelijke context. Hij gaat aan de slag met de twee belangrijkste eigenschappen van het glasraam: het overbrengen van verhalen en de specifieke schakering van zonlicht door gekleurd glas.

12. Nele Tas - *Jorgen, About Christmas, Untitled*

Nele Tas toont drie werken, die ze tijdens haar laatste jaar aan de Antwerpse Academie schilderde. Op het eerste doek, *Jorgen* (2006), portretteert ze een man. Met een doordringende blik kijkt hij de toeschouwer recht in de ogen. Ook in het tweede werk, *About Christmas* (2005), staat de mens centraal. Al gaat het hier niet langer om één centrale figuur, maar eerder om enkele vluchtige schimmen. Op het derde werk *Untitled* (2006), zijn de mensen ook letterlijk tot één grote schilderijmassa verworpen.

13. Noura Mokhtar

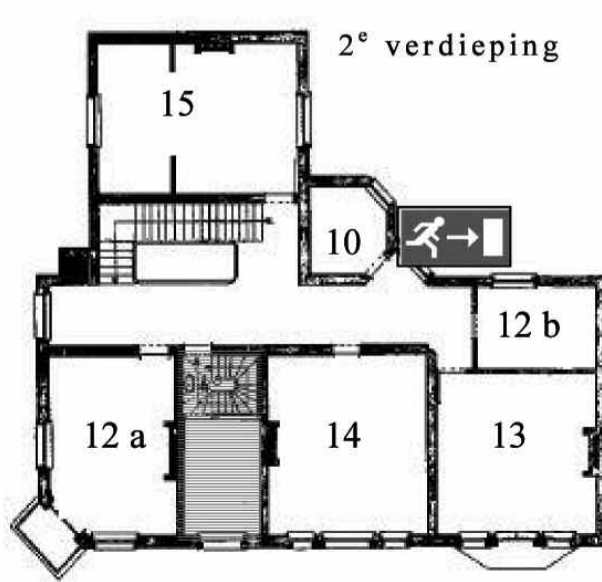
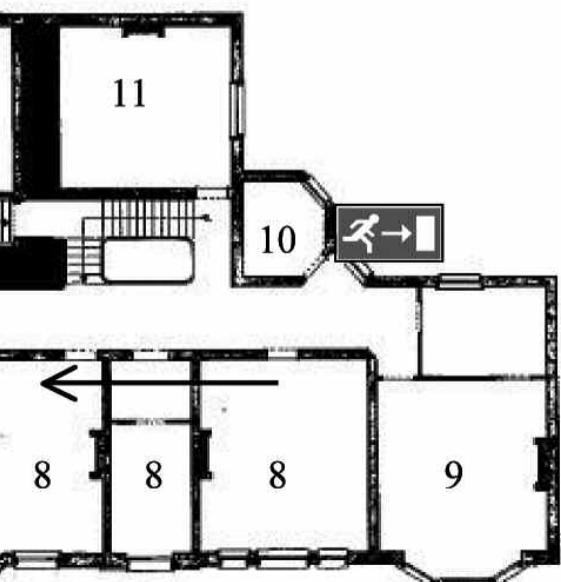
Noura Mokhtar wil de toeschouwer figuurlijk in een bad onderdompelen. Water is in haar werk een metafoor voor het ongrijpbare dat ons omringt. In deze geprojecteerde fotomontage toont zij een stromend beekje in close-up. De beelden zijn zeer traag achter elkaar geplaatst en vloeien op een subtiele en bijna onzichtbare wijze in elkaar over. De tegenstelling tussen stilstand en beweging drukt voor de kunstenaar twijfel uit, de tussenruimte tussen geloven en niet-geloven.

14. Jeroen Vandromme *Zonder Titel!*

De provocerende installatie van Jeroen Vandromme roept veel vragen op, vragen over het grote kerkelijke dogma van de transsubstantiatie. Het werk is er zelfs letterlijke weergave ervan, een interpretatie van hoe 'het lichaam van Christus' tot bij de gelovigen geraakt.

15. Elise Lepage

Een terugkerend motief in de tentoongestelde kunstwerken van Elise Lepage vormt het zien of niet (meer) zien. Voor de uitwerking inspireerde ze zich op de christelijke iconografie, op de antieke en indiaanse cultuur, als ook op bekende kunstenaars uit het verleden. De Medusabuste (1644-1648, Musei Capitolini) van de Italiaanse beeldhouwer Gian Lorenzo Bernini vormt het uitgangspunt voor haar collage.

ITHAKA: EEN GESPREK MET DE KUNSTENAARS

Brooddoosje met rottende vliegen

Het thema van de vijftiende editie van Ithaka is 'Deus Ex?!'. Het beeldende kunstenfestival gaat dit jaar door in het voormalige gebouw van de Universitaire Parochie. Enkele deelnemende kunstenaars leggen uit op welke wijze zij de dialoog met het gebouw aangingen.

Een vliegenkerkhof

Wanneer we donderdag het gebouw van de Universitaire Parochie binnenvandelen, wanen we ons haast op een bouwwerf. In alle kamers is men nog druk bezig om alles op te stellen. Daarbij sparen ze het gebruik van boren en verf niet. Ook in de kamer van Jeremy Swinnen, student aan het Koninklijk Atheneum voor Schone Kunsten (KASK) te Gent, treffen we niet veel aan, behalve een markante zwarte vlek op de vloer.

Het blijkt echter om zijn kunstwerk te gaan. Een kijkje van dichtbij bevestigt dit: honderden dode vliegen kregen een kruisje op zich en liggen nu omgord door andere dode makkers in ovaalvorm op de vloer. Zo vormen ze een heus vliegenkerkhof.

Jeremy Swinnen: «Ik kreeg het idee hier op de locatie zelf. De mensen van Ithaka vertelden iets over het thema en de geschiedenis van de plaats. Ik ben dan tot de conclusie gekomen dat we hier met een religieus gebouw te maken hebben. Bovendien bemerkte ik dat in verschillende ruimtes van het pand veel vliegen dood op de grond lagen. Ik heb hen verzameld en op één enkel punt gelegd, zodat het geheel iets artificieels uitstraalt. De vliegen liggen dus niet meer waar ze zijn gestorven. Ze kregen een nieuwe rustplaats, waar ik overal een kruisje bij plaatste, zodat het een soort begraafplaats werd. Ik wil de mensen met de naakte waarheid van sterven en dood confronteren, en met de vergankelijkheid van hun bestaan. De verstilling van de dood doorheen de geschiedenis speelt hier ook een rol en wordt benadrukt door de foto's.»

Veto: Hoeveel vliegen verzamelde je?

Jeremy: «Nu zijn het er zo een vijfhonderd vijftig, al lijken het er veel minder. Er gaan er niet veel meer bijkomen, want ik heb er niet veel meer (loopt naar een klein brooddoosje en toont ons de inhoud: dode, rottende vliegen). Gisteren hebben er trouwens mensen in mijn kunstwerk getrapt en mocht ik voor een deel opnieuw beginnen.»

«Iedere dag begin ik met een ronde door het gebouw en verzamel ik alle dode vliegen die ik aantref. Vooral de eerste dag waren dat er veel. Ik weet niet zeker of ze een natuurlijke dood gestorven zijn, in één bepaalde kamer lagen er echt honderden dood op de grond.»

Veto: Waarom heb je besloten kunstenaar worden?

Jeremy: «Dat is een moeilijke vraag. Ik maakte van jongsaf aan veel tekeningen en wou tekenaar worden. Daarom ging ik

vanaf mijn zestiende naar het kunstonderwijs. Zo besepte ik plots dat kunst meer inhoudt dan louter tekeningen maken met een potlood. Daar ben ik ook gaan experimenteren met fotografie, schilderen, grafiek en beeldhouwen. Ik kwam tot het inzicht dat je kunst echt heel ruim kan opvatten. Alles is toegelaten, ieder medium komt aan bod.»

Veto: Maakte je al vaker dergelijke ludieke kunstwerken?

Jeremy: «Ik werkte al vaker met de codes van het dagdagelijkse leven en met spot. Ooit maakte ik bijvoorbeeld een gipsen voetbal, een andere keer een doorzichtig zebra-pad met plasticfolie. Door het licht dat gereflecteerd werd, leek het wit van uit de verte, maar van kortbij was het dan weer zwart à grijs. Mensen bedriegen vormt in wezen de rode draad doorheen mijn werk.»

Veto: Wat hoop je op Ithaka te bereiken?

Jeremy: «Ik zou het eigenlijk niet weten. Het is de eerste keer dat ik voor een project geselecteerd ben, dat ik echt iets tentoonstel buiten school. Ik heb me daar tot nu toe niet zoveel van aangetrokken. Ik ben een nogal teruggetrokken persoon, iemand die liever op zichzelf werkt. Nu ik in mijn laatste jaar zit, doe ik wel nog meer mijn best om er iets van te maken.»

Veto: Denk je te kunnen overleven van de opbrengst van je kunstwerken?

Jeremy: «Ik vrees ervoor. In het begin alleszins niet. Je moet eerst een grote naam hebben, en die verwerf je niet zomaar. Realistisch gezien wordt het moeilijk om van de kunst te overleven. Ondertussen ben ik bezig met een lerarenopleiding om toch nog iets te verdienen. Maar het is wel mijn bedoeling om enkel van mijn kunst te leven.»

Veto: Ben je beïnvloed door het werk van andere kunstenaars?

Jeremy: «Ik heb niet echt invloeden in mijn stijl. Ik ga wel af en toe eens een kijkje nemen, maar ik vind dat je daarmee moet oppassen. Orzoco en Rhode vind ik prachtige kunstenaars. Maar ik wil niet teveel beïnvloed worden door andere kunstenaars, ik wil vooral mezelf zijn.»

Veto: Draait het in de kunstwereld niet vooral om de uitleg van het kunstwerk?

Jeremy: «Dat is zo, maar ik vind dat een goed werk voor zichzelf moet spreken. De uitleg die jij over je kunstwerk doet, is jouw persoonlijke visie. Wie weet heeft de toeschouwer een hele andere visie over je kunstwerk, en eerlijk gezegd, dat vind ik niet zo erg.»

(kl)

Een Rode Berg zonder gezicht

Ada Vanhoorebeke studeerde schilderkunst aan de academie van Antwerpen. Op Ithaka geeft ze ons in drie verschillende kamers haar interpretatie van de Kankurang, een Afrikaans superwezen.

Veto: Vanwaar die fascinatie voor Afrika?

Ada Vanhoorebeke: «Mijn zus woont in Afrika en zij vertelde mij erover. Ik heb ook met een aantal mensen van daar gesproken, en vanuit hun verhalen mijn fantasie laten werken. Het blijft wel mijn interpretatie, het is niet de bedoeling om een exacte afbeelding van de Kankurang te geven. Die bestaat ook niet, denk ik. Alle mensen waarmee ik sprak, zeiden er iets anders over. Er is in Afrika een veel extremer samengaan van het gewone leven met het geloof van sommige mensen in het bovennatuurlijke. De maatschappij is er ook ontwikkeld, je ziet in Afrika evengoed mensen met laptops lopen, zoals bij ons. En daartussen zie je dan iemand verkleed als Kankurang, een berg rode raffia zonder hoofd, met enkel handen en voeten. Er zijn ook echt mensen die hiervoor bang voor zijn, soms hele dorpen. Ik vergelijk het met Sinterklaas, je hebt de echte en de verklede. Maar dan een Sinterklaas voor iedereen en niet alleen voor de kinderen.»

Veto: Je werkt met leem, niet bepaald een evident product om mee te werken. Waarom?

Ada: «Ik zoek altijd naar het meest geschikte materiaal om het idee dat ik in mijn hoofd heb te realiseren. Zo heb ik bijvoorbeeld ook een beeldje gemaakt van kaarsvet en zoutdeeg. Het leem is eigenlijk maar een bovenlaag, eronder zit gips, omdat dat veel goedkoper is en de manier van werken dezelfde is. Normaal schilder ik, en ik denk dat dat een van de redenen is dat ik voor het gips op de vloer gekozen heb. Ik wou niet teveel werken met kleur, maar vooral met lijn. Het is inderdaad niet echt een gemakkelijk materiaal, zonder hulp van familieleden was het mij niet gelukt. In één van de drie kamers is de vloer vrij glad. Om het zo te krijgen heb

ik de hulp van mijn broer, die ervaring heeft met bezetten en plaaster, echt nodig gehad. Het is dus niet waar dat een kunstenaar zomaar alles kan doen, en wat in 't rond klievert (lacht).»

Veto: Je bent vertrokken vanuit een schilderij dat je al had. Vanwaar het idee om er een hele installatie omheen te bouwen?

Ada: «Ik ben vooral bezig met het maken van een ruimte die leidt naar een schilderij. Je moet echt in de ruimte stappen om het schilderij te zien. Die confrontatie vind ik interessant. Ik weet ook niet of er veel mensen de ruimte in zullen stappen, want door dat te doen maak je het gips een beetje kapot. Die drempelvrees is de bedoeling, omdat je zo echt in de wereld van het werk moet stappen. Het schilderij dat ik al had, een levensgrote Kankurang, plaats ik bijvoorbeeld in een ruimte met spiegels. Dat heeft dan weer te maken met de eigenschap van de Kankurang om zich vliegensvlug te verplaatsen, hij kan op meerdere plaatsen tegelijk zijn. Ik heb voor Ithaka nog twee andere werken gemaakt, die elk ook een eigen ruimte krijgen. Ik probeer in alledrie de ruimtes verschillende eigenschappen van de Kankurang te belichten.»

Veto: Hoe relevant is zo'n Afrikaans figuur voor ons, westerlingen?

Ada: «Het illustreert voor mij gewoon hetzelfde als het geloof in God, of hij nu bestaat of niet, maar dan in een extremere vorm. Ik ga af op mijn eigen interpretatie van de Kankurang, het is geen echte afbeelding. In één van de ruimtes gebruik ik de barokke krullen van de schoorsteen ook in de patronen op het gips. Zo probeer ik het weg te trekken van Afrika.»

Veto: Stel dat je zelf mocht kiezen, welk effect hoop je dan te hebben op het publiek?

Ada: «Ik hoop vooral dat ze verrast zijn, dat mijn werk aanzet tot denken. Ik hou ervan de interpretatie zo open mogelijk te laten. Ik maak liever geen statements in mijn werk.»

(ev)

Ithaka 15 - Colofon

Robin Broos, Elke Desanghere,
Ken Lambeets, Evelien
Verhegge & Alexander Vrijhof

Foto's:
Christophe Ketels (locatie)
Nele Van Doninck (portretten)

Dertien in een dozijn (5): FaBeR (Sportkot)

Sportkot, roddelkot

Deze week plukten we Apolloonpreses Emilie de Crombrugghe even uit de hectiek van de vrouwenweek die Apolloon, LBK en VTK samen organiseren.

Veto: Vrouwenweek, dat klinkt aangenaam.

Emilie: «Dat is het ook. Maar het is ook erg vermoeiend. Ik slaap tegenwoordig amper twee uur per nacht. Als enige vrouwelijke preses van de drie kringen komt er wel wat extra werk op mijn schouders terecht. Zo heb ik gisteren bijvoorbeeld tot twee uur 's morgens staan presenteren op onze Mister Heverlee-competitie. Daarin namen kandidaten van Apolloon, LBK en VTK het tegen elkaar op. Uiteindelijk heeft Mister LBK gewonnen. Zijn act — waarbij ik hem mocht epilieren — zal daar ongetwijfeld toe bijgedragen hebben (lacht).»

NON-ARGUMENT

Veto: Vrouwelijke presessen zijn sowieso niet erg dik gezaaid, en jij leidt dan nog een — excusez-le mot — machokring als Apolloon.

Emilie: «Er zitten hier inderdaad wel wat macho's aan de faculteit — maar dat heeft natuurlijk ook zijn charme. Ik heb moeten knokken om verkozen te worden en veel moeten leren. Als vrouw wil je luisteren naar je medewerkers, en ervoor zorgen dat iedereen tevreden is. Maar dat lukt niet altijd in een leidende functie. Ik heb geleerd beter op mijn strepen te staan, vergaderingen strakker te leiden en als het moet ook boos te worden op mensen. Maar ik wil tegelijk ook openstaan voor mensen. Ik wil dat mijn leden ten alle tijde bij mij terecht kunnen. Ik ben meer psychologe dan de meeste mannelijke presessen die ik ken. Mannen komen vaker arrogant over, en mensen nemen dan makkelijker aan dat ze gelijk hebben. Een vrouw moet helaas nog steeds meer pres-

teren om serieus genomen te worden.»

«Mensen waren ook sceptisch aan het begin van mijn presesschap. “Vrouwen kraken als er liefde in het spel is”, werd me gezegd. Maar dat is zo'n non-argument. Ik heb ook al heel wat mannen zien ten ondergaan op dat vlak. Het is wel waar dat er bij Apolloon soms nogal — euhm — 'vrij' met elkaar wordt omgegaan. Maar zo ben ik niet, dus doe ik het op mijn manier. Ik drink wel meer dan de vorige jaren, maar dat is dan maar zo. Uiteindelijk is het gewoon een kwestie van blijven gaan, aangezien het je eigen keuze is. Ik vind het belangrijk dat ik op de activiteiten aanwezig ben, dat mensen mij kunnen aanspreken, en dan moet ik de gevolgen daarvan maar dragen.»

Veto: De 'sportkotters' vormen een hechte gemeenschap?

Emilie: «Dat is waar. Er wordt erg veel georganiseerd door Apolloon en in de bachelorjaren zijn er ook heel wat lessen die in kleine groepjes gegeven worden. Daardoor hangen we wel erg aan elkaar en is de sfeer erg goed. 'De feestfaculteit' worden we ook wel eens genoemd. Helaas zijn er ook wel wat nadelen aan. “Sportkot, roddelkot”, wordt er wel eens gezegd. En ik vrees dat daar wel wat waarheid in zit. Maar ik trek me daar niet teveel van aan. Ik doe gewoon mijn ding.»

FAST-project

De twintig beste atleten van Vlaanderen mogen bij professor Christophe Delecluse aankloppen om start en snelheid te verbeteren. Deze professor van de faculteit bewegings- en revalidatiewetenschappen doet meer dan supporteren voor onze atleten: hij draagt actief bij tot de prestaties in het kader van het FAST-project. Drie maal per jaar voert Delecluse metingen uit bij het kruim van de Vlaamse atletiek. Ook grote namen uit het buitenland passeerden reeds de revue. De bekomen resultaten laten toe de training van atleten te verfijnen, omdat precies de sterkten en zwaktes van elke atleet haarfijn blootgelegd worden.

Professor Delecluse: «Het FAST-project is eigenlijk een uitvloeisel van mijn doctoraat. Rudy Diels, de huidige trainer van Kim Gevaert, en ik waren in 1987 als assistenten verantwoordelijk voor de practica van studenten. Rudy had in twee jaar voor zijn eindverhandeling een startblok gemaakt samen met zijn broer, een ingenieur. Daarmee konden de krachten gegeneerd door een atleet geregistreerd worden. Toen wij begonnen aan dit project, was Vlaanderen niet rijk aan echte topsprintsters. Ik ben verheugd dat we nu over een goede aflossingsploeg beschikken bij de dames. Hoewel ik bescheiden wil blijven over onze bijdrage daaraan, ben ik toch trots dat we eraan meegewerkt hebben. Kim Gevaert is trouwens één van de beste startsters ter wereld: alle lof gaat naar Rudy Diels. Hij heeft zich sinds zijn eindverhandeling enorm toegelegd op die start.»

KNOWHOW

«Mijn doctoraat bleef niet beperkt tot starttechnieken, ik deed ook onderzoek naar de snelheid van atleten. Nadat ik mijn doctoraat afgelegd had in 1993, heb ik beslist het onderzoeksmatige gedeelte van het project links te laten liggen. Maar ik wou wél de ontwikkelde technieken gebruiken in samenwerking met de beste atleten. We werken samen met de Vlaamse atletiekfederatie, maar ook met internationale topatleten. Ondertussen passen we al meer dan twintig jaar dezelfde methodologie toe, zodat we al heel wat knowhow opgebouwd hebben. Eind jaren tachtig heb ik in het kader van mijn doctoraat vijf van de tien snelste vrouwen ter wereld, onder wie Merlene Ottey en Nellie Cooman, getest.»

«Onze tijd is beperkt: wij hebben nog andere academische opdrachten, naast dienstverlening aan atleten. Daarom beslissen we al van bij de start om de kennis enkel ten dienste van de twintig beste Vlaamse atleten te stellen. De federatie bepaalt welke atleten tot deze groep behoren: het kunnen evengoed opkomende talenten als gevestigde waarden zijn. Per jaar volgen we een twintigtal atleten. Een aantal daarvan blijven we verschillende jaren volgen. Kim Gevaert zit bijvoorbeeld al tien jaar in ons systeem. Onze dienstverlening is exclusief, wat niet onbelangrijk is voor de motivatie van atleten. Wanneer een atleet niet maximaal start en sprint, zijn de testen waardeloos, en dat is tijdverspilling. Atleten zijn zich hiervan bewust en voelen zich zelfs een beetje uitverkoren.»

STRAKKER

«De snelheid van een atleet werd aanvankelijk gemeten door een systeem met een visdraad, bevestigd aan de atleet met een knijper. In de jaren tachtig had iedereen losse shorts en hemdjes, zodat je die draad wel ergens kon bevestigen, maar met het strakker worden van de outfits werd dat wel problematisch. Vandaag werken we met een veel handiger systeem. Een laser bepaalt duizendmaal per seconde de positie van het voorwerp waarop hij botst: de atleet. Zo kennen we perfect de snelheidscurve; de snelheidsontwikkeling en de snelheidsopbouw van de atleet over de afgelegde afstand. Deze curve bestaat uit een startactie, dan een fase waarin de atleet voorovergebogen loopt en versnelt vervolgens een fase waarin de atleet opgericht is en versnelt, en tot slot een fase waarin de atleet op topsnelheid loopt. Elke fase dient op een andere manier getraind te worden. Je kan tot de wereldtop behoren wat één fase betreft en een sukkelaar zijn in een andere fase.»

«Elke keer dat je een voet neerplant, vertraag je, om dan weer te versnellen wanneer gewicht verplaatst wordt. Dankzij die laser kunnen we nu ook de pasfrequentie en de paslengte bepalen. Snelheid is steeds een combinatie van een bepaalde pasfrequentie en een bepaalde paslengte. Als je het wereldrecord bij de mannen wil lopen moet je met een topsnelheid lopen van vijf passen, gemiddeld 2,5 meter lengte per seconde. Paslengte heeft te maken met kracht — wat je kan trainen. De pasfrequentie zou wel eens de cruciale factor kunnen zijn. In het nieuwe topsportbeleid van de Vlaamse minister hebben we nu voor het eerst financiële steun van de overheid gekregen om deze hypothese te onderzoeken. Als wij kunnen voorspellen welke jonge atleet de top kan bereiken, dan kan de overheid investeren in deze atleten. Zo is ze relatief zeker dat de investering zal opbrengen.»

Colofon: Nele Van Dominck, Ilse De Witte
Foto's: Nele Van Dominck

De job van je leven

Wat doet een laatstejaarsstudent Lichamelijke Opvoeding op een zaterdagmiddag? Peter Smeets vonden we alvast terug in het gemeentelijk zwembad van Wilsela. Niet om zelf te zwemmen, maar om er te werken. Hij is immers redder, een markante studentenjob die wel meer studenten L.O. op zich nemen.

Zaterdagmiddag rolden we onze broekspijpen op en zaten een uurtje naast Peter en collega Tim. Er is op dat moment een les aan de gang voor kinderen. Het zwembad wordt dan ook overspoeld door rondspartelend jong grut, zwemplankjes en grote schuimrubberen voorwerpen. Het is blijkbaar een familiegebeuren in Wilsela: Peter wijst ons op een driegeslacht bij de lesgevers — grootvader, moeder en zoon. Even later horen we het bewijs, wanneer we moeder al even het middagmaal horen overlopen met haar zoon. Opa demonstreert op dat moment enthousiast de 'scheve-mondademhaling', vooral aan te raden bij de vrije slag. Het enthousiasme is aanstekelijk, en wordt duidelijk door de kinderen geapprecieerd.

Veto: Vertel eens Peter, wat is je balans gered / verdrongen?

Peter: «0-0 (lacht). We hebben eens iemand gehad die moest

overgeven en ook een keer een schaaftwondje. Dat is het zowat, eigenlijk.»

Veto: En over hoeveel tijd spreken we dan?

Peter: «Een jaar of twee? Ja, het is eigenlijk wel gemakkelijk verdiend geld. Het werk bestaat voornamelijk uit zitten en wat met elkaar praten. Gelukkig zijn we altijd met twee, anders zou het wel heel saai zijn. Het risico op verdrinking is eigenlijk ook zeer klein. Omdat het zwemles is, lopen er sowieso heel wat leraren rond en worden de kinderen goed in het oog gehouden. Maar we moeten hier wel zijn, mocht er wat gebeuren. Achteraf moeten we ook nog even de kleedkamers opruimen en dan is het geld weer in het laatje.»

Veto: Hoe geraak je eigenlijk aan zo'n job als redder?

Peter: «Ik heb eerst een cursus gevolgd, en dan kom je op een lijst van BLOSO. Daar kunnen gemeentebesturen zien wie de cursus heeft gevolgd, en wie in de buurt woont. Net als een paar anderen heb ik dan een mail gekregen. Het was eigenlijk het principe “eerst komt, eerst maalt”, en ik was pas de derde of vierde die reageerde. Maar omdat de anderen niet zo vaak beschikbaar waren, zit ik hier toch.»

Ondertussen verbazen we ons erover hoe kinderen — schijnbaar zonder enige techniek — er toch in slagen te blijven drijven én vooruit te geraken. Peter zucht: “Tja, het is niet omdat je een diploma L.O. hebt dat je goed les kan geven zeker.”

LITTLE BARRIE WORDT STILAN GROOT

Bluesrock in strakke broeken

Little Barrie lijkt met hun laatste cd *Standing your Ground* niets dan goede commentaren te oogsten. Na een moeilijke periode en wissel in de band staat het Londense drietal er weer. Met muziek teruggebracht tot zijn essentie: een gitaar, een bas en een drum, stonden ze zaterdag in het Depot.

Evelien Verhegge

Veto: Het album 'Standing your Ground' is opgenomen met Russell Simmons achter de drums. Jullie touren nu met Billy als vaste drummer. Is dat niet een beetje raar?

Billy Skinner (drummer): «Ja, het is echt supermoeilijk. (lacht) **Lewis Wharton (basgitaar):** «Toen Wayne, de vorige drummer, ermee ophield zijn we vrijwel meteen bij Billy beland. Maar we moesten naar New York, om het album op te nemen en hadden geen tijd om ervòòr samen te komen. Omdat Dan (de producer, red.) Russell kende, werd hij dan gevraagd. Het was gewoon een snelle oplossing. Niet dat we niet graag met Russell spelen.»

Barrie Cadogan (zanger, gitarist): «Het voelde erg natuurlijk toen we na New York terug samen begonnen te spelen. Op een manier was dat ook een opluchting, na alle problemen, om gewoon samen te musiceren. Het was fijn om van alle zever af te zijn en te kunnen spelen.»

Veto: Billy, jij hebt ooit gezegd vooral 'sexiness' toe te voegen aan de band. Het aantal meisjes dat naar jullie optredens komt is inderdaad gestegen. Ligt het daaraan?

Billy: «Ik bedoelde het als een grap, maar dat is niet zo overgekomen in het interview. Maar ach, het zal wel zo zijn zeker!»

Lewis: «Het zijn de broeken die we dragen.»

Barrie: «Ik denk dat het de grooves zijn die meisjes meer appreciëren. Ik weet het niet. Er zullen ook wel bands zijn die meer jongens aantrekken. Ik maak in elk geval geen oogcontact met hun lieven.»

(foto Pieter Jelle/drieduizend.be)

"Vastzitten in zo'n blik op wielen"

Lewis: «Het is soms erg belachelijk, want dan krijg je ineens zo'n blikken waarvan je denkt "huh, vreemd, waarom doe je dat nu?" want hun vriendje staat er dan naast. Ergens snap ik het wel, want wij zijn natuurlijk ook opgegroeid met bands, maar het is toch raar om nu ineens aan de andere kant van het podium te staan. Het is natuurlijk ook leuk. In Japan zijn er echt mensen die in het hotel staan te wachten om je te begroeten, je overal willen volgen en dat soort dingen. Het is leuk, die aandacht, maar het wordt wel vreemd wanneer ze je opbellen en zeggen "ik wacht op je in de lobby", terwijl je die

mensen niet eens kent. Dat is ook het dubbele, want tegelijk zijn dat de mensen die naar de optredens komen en je platen kopen. Ergens denk je: "je zou dat niet doen wanneer ik gewoon op straat zou lopen, of bij Burger King achter de kassa zou staan".»

Veto: Jullie nieuwe album is veel ruiger en diepgaander dan het vorige. Is dat een bewuste keuze?

Barrie: «Ja, we wilden iets anders doen met deze plaat. We wilden het directer maken, ruwer. Ik denk dat je smaak verandert, wat je wil bereiken verandert de hele tijd. De meest creatieve mensen willen nooit op dezelfde plek blijven, je blijft altijd zoeken naar manieren om jezelf verder te brengen. Je wil de hele tijd in beweging blijven. De vorige plaat was veel rus-

tiger en tijdens de tour hadden we gemerkt dat we er meer energie in wilden steken.»

Lewis: «Het album klinkt ook helemaal anders dan wat we dachten te maken toen we eraan begonnen. De nieuwe plaat gaat in elk geval ook weer anders zijn. Zolang we niet denken dat wat we doen hetzelfde is als de vorige keer zit het goed.»

Veto: Jullie zijn lang verborgen gebleven voor het grote publiek. Hoe komt dat?

Barrie: «We klinken niet echt zoals de meeste Britse bands, wij willen het gewoon op onze manier doen. We willen niet spelen wat mensen goed zouden kunnen vinden, maar eerder wat wij goed vinden. Er zijn in Engeland wel een heleboel mensen die allemaal verschillende dingen doen, maar ze krijgen gewoon niet zo vaak de aandacht. En als je de steun van de Engelse media niet krijgt, dan lukt het gewoon niet.»

Lewis: «Wij halen onze inspiratie van overal, van alle vorige stijlen. In Engeland vind je vaak bands die hun inspiratie halen in vroegere tijden, maar ze gaan maar tien jaar terug. En dan denk je natuurlijk: "Hé, dat heb ik al gehoord, denk ik. Ah ja, tien jaar geleden." Dan ben je niet zo geïnteresseerd om het opnieuw te horen.»

Veto: Jullie muziek wordt vaak omschreven als bluesrock. Heeft blues dan zo'n grote invloed op jullie muziek?

Barrie: «We houden net zoveel van blues als van bijvoorbeeld The Clash. Ik denk dat het niet vaak voorkomt, dat je maar van één specifieke artiest houdt. Je maakt sowieso een mix van verschillende stijlen. Hopelijk hoor je meer dan één stijl in onze muziek, we proberen helemaal niet te klinken als één bepaalde stijl. Eigenlijk proberen we helemaal niets, behalve dan onze eigen muziek te maken van verschillende stukjes muziek waar we van houden.»

Veto: Dit is jullie laatste optreden van de tour. Wat ga je doen als je thuiskomt?

Barrie: «Rekeningen betalen.»

Lewis: «Kleren wassen»

Billy: «Eten kopen»

Barrie: «Dat soort dingen. Slapen. Het is eigenlijk ongelooflijk vermoeiend, zo'n tour. We rijden een stuk of zes, zeven uur per dag, daarna moeten we soundchecken, opbouwen, spelen. Daar kijk je dan naar uit, naar dat ene uurtje op het podium. Eigenlijk zouden we meteen daarna ons bed in moeten, maar dat gaat niet, omdat je met al die energie zit van het optreden. Gewoon om onszelf gezond te houden gaan we 's avonds uit, zodat we kunnen slapen in het busje. Dat klooit gewoon met je hoofd, vastzitten in zo'n blik op wielen voor zes, zeven uur per dag. En binnenkort vertrekken we weer naar Japan en Australië.»

Meer info over Little Barrie vindt je op www.littlebarrie.com

VAN 'T VAT (3): EL PELIGROSO

"Ik ben ingenieur, geen politicus"

Om het linkse Sovjet-imagò van dit weekblad terug bij te spijkeren, hield de kroegentocht van de onderzoekscel *Van 't Vat* deze week halt in de Cubaanse bar El Peligroso. Onze verbazing was echter groot: geen Ché-silhouetten aan de muren, zelfs geen slogans op de wc-deuren!

Robin Broos

"Will (sic) je leren dansen," lezen we op de menukaart. De zuiderse muziek uit de achterkamer van het café ligt er niet om. Onder het goedkeurend oog van de baas van de keet pleegt een groepje blanken enkele salsapasjes. "Ik had toch gedacht dat ik hier gemakkelijk een mooie Cubaanse jongen zou kunnen opscharrelen," merkt een teamlid op. Zelfs al moesten we ons aan de verboden dansen wagen, de échte Cubanen waren enkel te vinden in een werkplunje. We besluiten dat voor ons de enige salsa in de vorm van dipsaus zal verschijnen.

VROUW

Aan de muren hangen parapluvormige lampjes. Deze dienen allemaal apart in- en uitgeschakeld te worden. Omdat we geen verkeerd beeld willen scheppen, noch het klein kind willen uithangen, laten we alles in de oorspronkelijke staat. Terwijl we een cocktail bestellen doen we een nobele poging de uitbater van het café erbij te roepen. Jésus is echter druk aan het lesgeven en tijdens de schaarse pauzemomenten draait hij zijn shift achter de toog. Wanneer we het bijna willen opgeven, kunnen er toch vijf minuten van af. Geen sprake van zuiderse laksheid.

In Leuven wordt wel vaker gesproken over dat communis-

(foto Nele Van Doninck)

tisch café op het Sint-Jacobsplein. Toch kan je — op de Cubaanse vlag aan het raam na — El Peligroso bezwaarlijk een politiek café noemen. Jésus bevestigt: "Ik ben van opleiding ingenieur, geen politicus. Ik wil van de Belgen geen communisten maken. Met dit café wil ik enkel de Cubaanse cultuur naar Leuven brengen." Dat uit zich in de typische dansen, drank én keuken.

Jésus heeft zijn masterdiploma in Leuven behaald, maar kon er niets mee doen op de plaatselijke arbeidsmarkt. "Je

mag nog zoveel diploma's hebben als je wil, wanneer je slecht Nederlands, Engels en Frans spreekt, kan je hier weinig komen doen." De man bleef toch in Leuven plakken, en daar zat uiteraard een vrouw voor iets tussen. Inmiddels is die relatie op de klippen gelopen, maar Jésus denkt niet aan terugkeren. "Toen ik studeerde, had ik er nooit aan gedacht dat ik wel eens in de horeca terecht zou kunnen komen. Toch voel ik me goed met mijn café in België. Ik ben hier nooit triest geweest." Zelfs het slechte weer kan hem niet uit zijn humeur brengen. "Als ik aan het werk ben, kan ik niet naar buiten kijken. In mijn café heb ik alles zoals ik het wil."

Jésus vindt zichzelf een uitstekende danser. Vrijwel iedere avond geeft hij les in de kunst van de salsa. "Iedereen moet op hetzelfde ritme dansen. Daarom moeten ze naar mij kijken. In de loop van de avond heeft iedereen met iedereen gedanst. Het constant wisselen van partner: dat is het idee." Dat bijgevolg alle aanwezige dames zullen weten dat de salsa niet in ons lijf zit, klinkt niet aantrekkelijk. We rekenen af en lopen buiten. De zomer zet zich voort, maar dat wist Al Gore al langer.

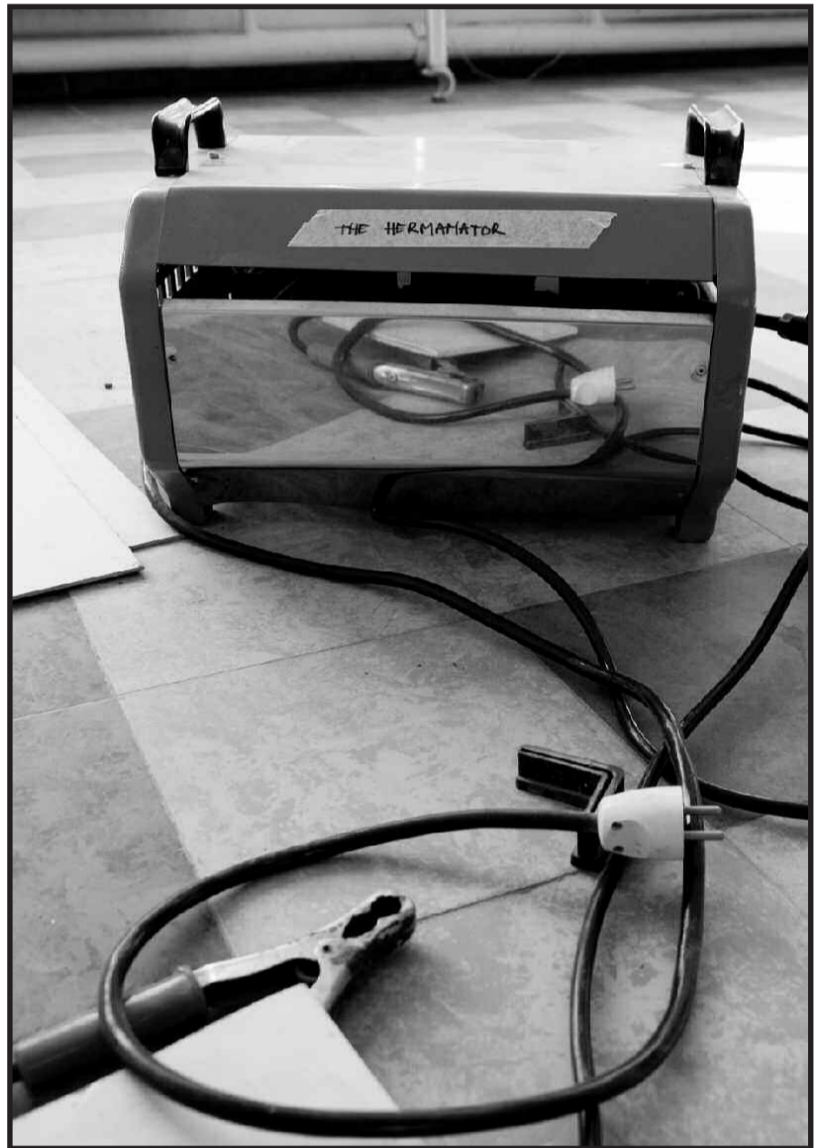
Kenmerken

Locatie: Sint-Hubertusstraat 3 (vlakbij het Sint-Jacobsplein)
Pint: Stella (van 't vat), 1,60 / 2,00 euro (drieëndertiger)
Koffie: Rom, met koekje, niet te straf, 1,60 euro
Bijzonder op de kaart: (bij de snacks) Spiegelen (sic)
Dresscode: Geforceerd zuiders voor blanken en vice versa

Existenz in opbouw

(foto's Nele Van Doninck)

TWAALFDE EXISTENZMAXIMUM IN OUD INSTITUUT AARDWETENSCHAPPEN

“We mogen voor de eerste keer breken”

In het voormalige Instituut Aardwetenschappen in de Redingenstraat werd de afgelopen weken hard gewerkt. De vierdejaarsstudenten Burgelijk Ingenieur-Architect organiseren er deze week de twaalfde editie van ExistenzMaximum. Voor deze projectweek wordt jaarlijks een verlaten locatie omgetoverd tot het speelterrein voor workshops, lezingen en de nodige randanimatie.

Robin Broos

Veto: Kan je een vaag idee geven hoeveel geld hiermee gemoeid is?

Fre Wouters: «Van ons departement krijgen we 2.500 euro, van de andere partners is dat minder. Dat is eigenlijk nog een klein bedrag om alle jaren Architectuur een hele week van workshops en lezingen te voorzien. We proberen ook ruimer te gaan, door andere architectuurscholen en interieuronderwijs in het project te betrekken.»

Veto: Komen deze week alle Leuvense architectuurstudenten naar hier?

Fre: «Dat is wel de bedoeling. We moeten altijd zorgen dat we zoveel mogelijk naamsbekendheid verwerven in de eerste

twee jaren. De oudere studenten zouden het project inmiddels moeten kennen.»

«We proberen ook andere studenten aan te trekken, door de notie ‘architectuur’ zo breed mogelijk te interpreteren. In de lezingen en de workshops is de link duidelijk genoeg, maar we hebben ook workshops tango. Deze worden ingericht door de mensen van Bar del Sol. Dat past eerder in de categorie ‘vermaak’, maar dat hoort er ook bij.»

Veto: Zijn die activiteiten nodig om uit de kosten te raken?

Fre: «Misschien wel, maar activiteiten zoals de cocktailparty zijn gratis. We zouden meer winst kunnen maken als we dat echt zouden willen. Wat we al gedaan hebben, zijn de Bauhausen. Dat zijn fuiven die we organiseren in de Rumba. Twee zijn voor, en één is er na ExistenzMaximum. Op die manier kan je op voorhand inschatten hoeveel sponsoring er nog nodig is. Vorig jaar was de derde fuif zelfs niet meer nodig, waardoor die zo goed als gratis was.»

Veto: Is de locatie zoals verwacht?

Fre: «Er zijn natuurlijk altijd kleine probleempjes, maar het was dan ook een ambitieus project. Voor de eerste keer in de geschiedenis van Existenz mochten we muren uitbreken. Dat komt door de vlotte samenwerking met de K.U.Leuven. Tot twee weken geleden zaten hier nog geologen te werken. Er is

voor gezorgd dat de lokalen waar we moesten werken, tijdig ontruimd werden, maar in enkele kleine ruimten zijn we pas vorige week kunnen beginnen. Gelukkig was alles goed gecoördineerd.»

Veto: Gaat alles tijdig klaar geraken?

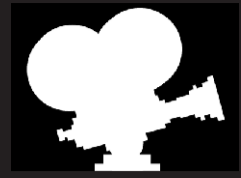
Fre: «We komen in tijdsnood, maar dat zijn we gewoon. De vaste kern bestaat uit een vijftiental mensen. Verder zijn er nog helpende handen uit het jaar, maar soms komen er ook vrienden. Of er nachtwerk aan te pas komt? Waarschijnlijk wel. We doen dat vaak genoeg, bij ontwerpen bijvoorbeeld. Architecten zijn halve nachtwezens (lacht).»

Veto: Wat gebeurt er achteraf met het gebouw?

Fre: «De K.U.Leuven weet het zelf nog niet, maar wellicht wordt het gewoon verkocht. Het kan dus best zijn dat onze overschilderde rolluiken zo nog enkele jaren blijven hangen.»

ExistenzMaximum loopt van 12 t.e.m. 15 maart in het instituut Aardwetenschappen, Redingenstraat 16. Meer info op www.existenzmaximum.be

Smalltown America

Filmfirmament

Das Leben Der Anderen

Uit een tijdperk en land waar George Orwell ons reeds lang geleden voor waarschuwde, waar niets privé noch heilig is, weet debutregisseur von Donnersmarck een verhaal te brengen over de mooiste kant van de mens. Neen, geen smakeloos afkooksel van *big brother*, wel een inspirerende politieke thriller over de menselijkheid zelf.

Kris Vanelderden

Oost-Duitsland anno 1984. De koude oorlog woedt volop, de *glasnost* is nog ondenkbaar. De Oost-Duitse Stasi, misschien wel de meest efficiënte en beruchte veiligheidsdienst aller tijden, waakt over de socialistische staat. De opdracht? Alles weten.

De machiavellistische en mechanisch aandoende Stasi-officier Gerd Wiesler krijgt de opdracht om het koppel Christa-Maria Sieland en Georg Dreyman te schaduwen. Christa, een actrice, en Georg, een schrijver, worstelen beiden met het gebrek aan artistieke vrijheid in het Oost-Duitse systeem. Wiesler, die vereenzaamd is, en wiens eigen leven enkel bestaat uit het observeren van anderen, spendeert zijn dagen met het af luisteren van de twee. Christa en Georg slagen erin om, zonder het te beseffen, Wiesler een passie voor kunst en literatuur bij te brengen. Hij ontdekt zo zijn eigen menselijkheid. Hoe meer Wiesler gewaarwordt van de corruptie in het systeem dat hij beschermt, hoe meer hij het koppel te hulp wil schieten.

PAREL

Florian Henckel von Donnersmarck schetst in deze film een nachtmerrie die enkel kan omschreven worden als orwelliaans. Toch vervalt hij niet in een relaas van wanhoop. Zonder zedenprekerij, maar met een kritische voetnoot, weet hij juist de hoopvolle kanten van het verhaal aan te stippen. Hij toont op prachtige wijze het licht in een duister maar nog niet zo verleden. De personages zijn uitgediept en worden genuanceerd voorgesteld. Geen zwart-witdenken te bespeuren, de enige karikatuur die hier te bemerken valt is het groepje Stasi-agenten dat je al van mijlver ziet aankomen voor een huiszoeking. Ulrich Mühe schittert als de Stasi-officier Wiesler, hij weet de dualiteit van zijn personage als geen ander weer te geven. Langs de ene kant de ijzige en emotieloze Stasi-officier en langs de andere kant de mens, op zoek naar warmte en iets goeds in zijn leven. Ook Martina Gedeck en Sebastian Koch zetten ijzersterke acteerprestaties neer als Christa en Georg, het koppel dat strijdt om zichzelf niet te verliezen in de repressie van artiesten.

De dramatiek van het verhaal wordt nog eens versterkt door een sterke soundtrack. Gabriel Yared weet de emotie van het moment uitstekend te vatten en te versterken zonder op eender welk moment bombastisch te worden. De politiestaat achter het ijzeren gordijn wordt door het camerawerk van Bogdanski tot leven gewekt met een pallet van kleurloze tafereelen en settings, zonder echter te vervallen in een drainage van de kleuren.

Das Leben Der Anderen kreeg reeds de titel van beste Europese film en mocht een Oscar in ontvangst nemen voor beste buitenlandse film. En terecht! Met *Das Leben Der Anderen* levert von Donnersmarck een echt pareltje af. Florian Henckel von Donnersmarck: het is een mondvol, maar onthoud deze naam, want we zullen nog veel van hem horen.

Steekkaart

Regie: Florian Henckel von Donnersmarck
Cast: Martina Gedeck, Ulrich Mühe, Sebastian Koch
Duur: 137'
Release: 31-01-2007
Kort: Luister naar anderen en hoor jezelf

studio
 L E U V E N

Dat het universitaire personeel naast het academische leven ook een ander leven heeft, kunnen we alleen maar hopen. Wekelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij professor Bart Kerremans van het Instituut voor Internationaal en Europees beleid.

Ann Van Beurden

Professor Bart Kerremans: «Ik ben fan van John Irving. Zijn recentste publicaties vind ik niet zo goed, maar zijn vroegere werk zoals *Setting free the bears* (1968), *The world according to Garp* (1978) en vooral *A prayer for Owen Meany* (1989) kan ik enorm appreciëren. Vooral het laatste is één van de beste fictieboeken die ik ooit heb gelezen. Het leuke aan het boek is dat je jezelf meteen kan identificeren met het leven in een klein dorpje in New England. Ik hou wel van dat *smalltown America*-gevoel.

(foto Tom Aernouts)

In het boek kom je ook de verschillende kerken tegen die je in New Hampshire vindt, gaande van methodisten tot episcopaten.»

«Naast de zeer toegankelijke schrijfstijl hou ik ook van het aparte gevoel voor humor dat Irving in zijn boeken verwerkt.

Heel dramatische gebeurtenissen worden afgeschilderd op een dolkomische manier. Zo 'vermoordt' Owen Meany de moeder van zijn beste vriend John door tijdens een baseballwedstrijd voor het eerst raak te slagen. Hierdoor krijgt Johns moeder de bal op haar hoofd en overlijdt ze ter plaatse. Toch houdt de vriendschap van de jongens hierna stand.»

VANITASMOTIEF

«Het beste boek is voor mij echter *Bonfire of the vanities* (1987) van Tom Wolfe. De reden waarom ik dat boek zo goed vind, kan je ook terugvinden in de film *Nixon* (1995), waarin mijn favoriete acteur Anthony Hopkins meespeelt. In beide gevallen gaat het over *the rise and fall* van personen die zeer succesvol zijn endat ook verliezen. Dit spreekt me aan omdat het gaat over de relativiteit en het vergankelijke van de dingen. Het intrigeert me maar ik heb er eveneens veel schrik voor.»

«Ook in de opera *La Traviata* van Guiseppe Verdi kom je dat vergankelijke weer tegen, namelijk in het hoofdpersonage Violetta, die gaat sterven maar terzelfder tijd ook verliefd is. Violetta, de courtesane, is altijd vrolijk in gezelschap en wordt veelvuldig aanbeden. Onderhuids vreet de tuberculose echter aan haar gezondheid. Ze ontdekt in Alfredo de ware liefde en verzaakt aan haar losbandige leventje. Om de eer van zijn familie hoog te houden, vraagt Alfredo's vader aan Violetta om zijn zoon te verlaten. *La Traviata*, de verdorvene, zij die afweek van het rechte pad, brengt het grootste liefdesoffer en breekt met Alfredo — zonder te zeggen waarom. Hartstochten wellen op, de scheidingslijn tussen liefde en haat is flinterdun. Totdat de waarheid aan het licht komt en de liefde kortstondig triomfeert, want de dood kent geen uitstel.»

«Die boodschap van vergankelijkheid in combinatie met Violetta's liefde die ze eeuwig zou willen laten duren, is zo mooi omdat ze zo sober en toch aangrijpend wordt gebracht, althans op de dvd die ik bezit en al wel tien keer heb bekeken.»

De Nederlandse vertaling van 'A prayer for Owen Meany' en 'Bonfire of the Vanities' zijn respectievelijk uitgegeven bij De Bezige Bij en bij Ooievaar. ISBN 902340002X en 9057135396.

'Nixon' van Oliver Stone wordt verdeeld door RCV.

ARCHITECTUUR, MUZIEK, PERFORMANCES EN KUNSTINSTALLATIES

STUKgebouw geeft zich bloot

Het belooft een drukke kunstweek te worden. Onafhankelijk van het driedaagse Ithaka-festival organiseert ook STUK op donderdagavond een multimediaal kunstevenement: *Het Gebouw*. Een bijzondere rol is daarbij weggelegd voor — je raadt het al — het gebouwencomplex waarin STUK zijn vaste stek heeft.

Jens van de Maele

Studenten zijn altijd al kind aan huis geweest in de Naamsestraat nr. 96. Het bouwwerk in vage art nouveau-stijl, dat vlak voor de Eerste Wereldoorlog werd opgetrokken, bood oorspronkelijk onderdak aan scheikundelabo's van de K.U. Leuven. Omdat de Heverleese hertog van Arenberg in een gulle bui voor de nodige centen had gezorgd, draagt het gebouw tot op de dag van vandaag de naam *Arenbergcollege*. Het blauwe bordje naast de ingang maakt duidelijk dat de universiteit er nog steeds een vinger in de pap te brokken heeft: zo doet het antiek aandoende auditorium met houten banken en veel te kleine schrijfvakken bijvoorbeeld nog steeds dienst als leslokaal. Het Nederlandse architectenbureau Neutelings-Riedijk zorgde rond de eeuwwisseling voor een grondige renovatie van de volledige site tussen Naamsestraat en Schapenstraat. Sindsdien biedt de locatie onderdak aan alle activiteiten van kunstencentrum STUK en Cinema Zed.

BOTERHAM

De contacten van reguliere STUK-bezoekers met het enorme gebouwenensemble zijn doorgaans beperkt tot één van de concert- of filmzalen en het café. Zonde, want zo blijven de architecturale kwaliteiten ervan evenzeer verborgen achter muren en deuren. Daarom draait STUK op donderdagavond (van 18 tot 1 uur) alle sloten open en kan je voor de prijs van vijf euro (inclusief drankje) het complex in alle hoeken en kanten doorsnuisteren.

Vanzelfsprekend brengt *Het Gebouw* méér dan dat alleen, want in de verschillende zalen valt er ook telkens een staaltje alternatieve cultuur te ontdekken. Zo geeft de Vlaamse *lo-fi fascist* Ignatz een middernachtconcert in het auditorium: een combinatie die weleens een feeëriek resultaat zou kunnen opleveren. Stevigere muziek valt te beluisteren in het STUKcafé, waar de dj's *bl13pdj* en *Coco Leroy* achter de platendraaiers zullen staan. Liefhebbers van het gesproken woord komen ook aan hun trekken: zij kunnen terecht in het auditorium, waar architect Willem Jan Neutelings zijn visie op de relatie tussen architectuur en de "cultuurindustrie" komt toelichten. Tenslotte dingen ook verschillende dansperformances, videoprojecties en kunstinstallaties naar de aandacht van de bezoeker. Een hele boterham, zeg maar.

RATEXPERIMENT

Tijdens een voorverkennd bezoekje treffen we Ruben Bellinkx aan in de Verbeeckzaal. Bellinkx, een in Brussel wonende kunstenaar, heeft net de laatste hand gelegd aan twee installaties die je donderdagavond kan gaan bekijken. Eén ervan is "Ratexperiment 02": opgezette ratten die aan de uiteinden van dunne zuilen zijn aangebracht en die zo het plafond schijnen te ondersteunen. "Mensen houden zich bezig met het dresser van dieren, maar door de ratten in een onnatuurlijke situatie als deze te brengen, wil ik aantonen hoezeer onze blik op het dier óók geconditioneerd is," aldus Bellinkx. Het biedt inderdaad een merkwaardig visueel effect: tijdens de eerste indrukken lijkt het alsof er een loopje wordt genomen met de wetten van de zwaartekracht. Om het zelf te zien, moet je donderdag wel tot de derde verdieping van het Arenbergcollege klimmen.

Meer info: www.stuk.be

KULEUGEN

Maandag 12 maart 2007 — jaargang 2 — 2006-2007 — nummer 17 — www.kuleugen.be

KaramellenVerzenHandVest

In de rubriek KVHV gooit KULEUGEN telkens enkele karamellenverzen te grabbel, onder het motto 'KaramellenVerzen Helpen Velen'. Vandaag geven we een uitgebreid forum aan de limerick: een speelse, ludieke doch uiterst diepzinnige dichtvorm die daarom uitermate geschikt is voor gezonde satire.

ER WILD' EEN STUDENT

Er wild' een student eens ontroeren
door vragen aan Yves' geit te voeren.
Leterme zei "Vent,
ik wil geen student
voor mijn deur want studenten zijn boeren."

ER WAARDE EEN SPOOK

Er waarde een spook door Europa
dat — wis en waarachtig! — kon lopen.
Het liep in paniek:
"Vlaanderen is ziek,
want zijn president is een opa!"

ER WAS EENS EEN VIJAND

Er was eens een vijand van Walen
die heel erg veel stemmen kon halen.
Maar toen zei hij dat:
"Ik zeg toch maar wat,
ik heb immers geen idealen."

ER WILDE EEN MENS

Er wilde een mens eens macht krijgen
dus vroeg hij advies aan zijn vijgen:
"Om de zes uur
een geut goed bestuur,
de rest is een kwestie van zwijgen."

ER WIST EENS EEN WIJZE

Er wist eens een wijze rond achten:
'Respect is een kwestie van wachten:
Je zegt in de krant:
"Ik hou van mijn land,
al stuurt het mij mails vol met klachten."

ER WON EENS EEN BOK

Er won eens een bok met de naam Rudy
een eervol gevecht om de geit Trudy
De winnaar zei: "Yves,
geef mij maar uw lief
gij zijt meer een man van de studie."

ER WIST EENS EEN MAN

Er wist eens een man niets van leiden
van krachtig de weg te bereiden.
Maar toch vroeg hij: "Ister
geen eerste minister?
Hij had ook een geit, dit terzijde."

ER WANDELDE EENS

Er wandelden eens een paar dieren
druk pratend al met z'n gevoeren.
Ze vroegen elkaar:
"Die limericks, daar,
zijn die eig'lijk echt of satire?"

Prijs Kirsten B.

Een sympathieke Prijs Kirsten B. gaat deze week naar de *Frut*, door intellectuelen ook wel de *Gazet van Antwerpen* genoemd, die als enige dagblad over het hoofd zag dat ze de berichtgeving omtrent de hogere studiegelden niet zelf had verzonnen. Bij onze concurrent *Veto* zijn ze daar namelijk veel sterker in. In verzinners.

Op tijd en stond feliciteert KULEUGEN objectieve berichtgeving die klakkeloos werd overgenomen van bevriende collega's, zonder de bron te vermelden.

Wekelijkse Wijze Woorden

"Politologie kan eigenlijk best na twee jaar worden gestopt."
Een vrouwelijke oud-kringcoördinator van Politika bevestigt wat velen steeds vermoedden omtrent Pol&Soc.

Horizontaal

1 vrachtwagenfabrikant - vanzelfsprekend 2 mythologisch figuur, door Aphrodite bemind - werkloosheid 3 de langste Dalton - chemisch symbool voor nobelium 4 tuinman uit "The Fast Show" - Zuid-Europese rivier 5 scherpe kant van een mes - dierklank 6 halswervel die het hoofd draagt - munteenheidafkorting van de Swazische lilangeni 7 meest voorkomende Japanse achternaam - Baltische nationaliteit 8 chemisch symbool voor neodymium - opstand 9 dwingende voorwaarde - Frans voor "eenzaam, afgezonderd", vrouwelijk 10 Engels voor "bruikbaar" - biotoop van de boer

Verticaal

1 metgezel - tijdelijke ademstilstand 2 voorbereidingstijd uit Roomse kerk - gedekte tafel 3 zetmeelhoudend voedsel uit Oosterse keuken (mv.) - Frans voor "n.v." 4 landcode Nauru - doorkookt 5 hallucinogeen - zo zijn de straten in Luik 6 "De Standaard" wil zijn lezers hierin momenteel educeren - Karel De Gucht was er even voorzitter van 7 "Dorothea" is één van hun cd's - uitroep van opperste verbazing 8 daterend van - bijnaam van een Vlaamse atlete 9 periode van duizenden eeuwen - conflictueuze Ierse provincie 10 spleet tussen muren - wijfesvos (jvdm)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Rector V.

Er zijn twee soorten zieken: zij die hun ziekte al te zeer relativeren, en zij die er een Grieks Drama rond spinnen. De eerste groep is een gevaar voor zichzelf, de tweede soort is vooral een gevaar voor zijn omgeving. Professor Mark Vlaemkens — die aan het hoofd staat van de opgravingen van het prestigieuze Sallagassos-project — behoort overduidelijk tot de tweede soort. Dat weten we sinds afgelopen vrijdag, toen naar jaarlijkse gewoonte de bijeenkomst plaatsvond van "De Geldschietters van Sallagassos".

Dat Marc Vlaemkens een geslepen man is, weten we al langer dan vrijdag. Om geld uit de zakken te kloppen van de vele welgestelde families die Leuven rijk is, had hij enkele clevere truken bedacht. Dat ging van psychologische oorlogsvoering en het inspelen op schuldgevoel — "uw familie was fout in de oorlog, zoudt ge niet eens iets terug doen voor die arme Turken?" — tot het achterhouden en dan gecontroleerd lossen van historische vondsten. Op één jaar konden immers meerdere prachtonthullingen gedaan worden, maar daarom moesten de sponsors niet meteen op de hoogte gebracht worden. Mark Vlaemkens' kast puilden dan ook uit met foto's van reeds ontdekte praalgraven en paleizen, maar zijn motto was "ééntje per jaar".

Zijn publiek was gelukkig niet zo intelligent als het rijk was, zo schatte Vlaemkens correct in. En elk jaar ging dat rijke maar domme publiek enthousiast uit zijn dak en keek bewonderend naar Vlaemkens: "hoe slaagde hij er in godsnaam in elk jaar een historische vondst te presenteren?" Het antwoord was heel eenvoudig: fraude, ongecompliceerde, ordinaire fraude.

Wat echter dit jaar tijdens de bijeenkomst van de "Geldschietters van Sallagassos" plaatsvond, sloeg alle verbeelding. Vlaemkens' hele uiteenzetting was niet opgebouwd rond één of andere gefraudeerde vondst die eigenlijk al dateerde van de jaren tachtig. Het thema dit jaar was: "de gezondheid van professor Vlaemkens door de ogen van professor Vlaemkens".

Als een ordinaire hypochonder — erger dan de *malade imaginaire* van Molière — ging hij te keer. Het was alsof de professor-archeoloog eerst de *Larousse Médical* van buiten had geblokt om die vervolgens over het publiek heen te storten in de hoop dat ze hun chequeboek zouden opentrekken. Het publiek zat echter met open mond te staren naar een *nutty professor* die zichzelf onsterfelijk belachelijk stond te maken: "Ik lig op sterven en heb zo'n pijn. Ai, ai, arme ik." Zelfs het kanker geval van zijn beste vriend werd er bij gehaald om meelij op te wekken: alles voor het geld, leek Vlaemkens te denken, al kost het mij mijn eer en die van mijn beste vriend.

Tot overmaat van ramp projecteerde Vlaemkens het portret van Ik Torfs op de grote aulamuur, en wees hij met trillende vinger naar de professor Kerkelijk Recht: "Deze heeft niet liever geweld en zal waarschijnlijk sardonisch lachen als hij te horen krijgt dat ik op sterven lig," snikte Vlaemkens. Het is waar dat Torfs ooit nogal giftig reageerde op een minstens even giftige Vrije Tribune van Marc Vlaemkens. Maar dat was al lang geleden en ook niet geheel onterecht. Vlaemkens had Torfs op een bemoederende manier vergeleken met een schoenmaker die bij zijn leest moest blijven. Torfs had hierop, in de hem kenmerkende stijl, amusant vernietigend gereageerd. Maar om Torfs hiervoor nu te beschuldigen van moord met voorbedachte raade, dat ging de goede smaak toch wat voorbij.

Zo kwam het dat Vlaemkens, met ogen die traanden van zelfmedelijden, niet zag dat het publiek kokhalzend de zaal verliet bij zoveel wansmakelijkheid, het chequeboekje veilig opgeborgen.

Ja, het zit de K.U.Leuven en haar toponderzoekers niet mee deze week. Vlaemkens verknoot zijn campagne. Prestigepaardje en stamcelonderzoekster Catherine Farfaille werd deze week in *Knack* beschuldigd van plagiaat en wetenschappelijke fraude. Het zou wel degelijk een graadje erger zijn dan wat oude foto's in de archiefkast (*Knack*, 7 maart, pp. 28-29). Zelfs haar collega's laten haar in de steek en laten weten "niets met dat mens te maken te willen hebben. Vraag haar zelf wat ze misdaan heeft."

Rector V. zat andermaal met de handen in de witte krullen en wenste dat hij nooit aan de rectorverkiezingen had deelgenomen. Had hij maar nooit naar zijn vrouw geluisterd. Of neen, nog beter: was hij maar nooit getrouwd, dan zat hij nu achter de veilige kerkmuren, droomde hij vergeefs weg.

Paul-Henri Giraud

Weeral Wijze Woorden

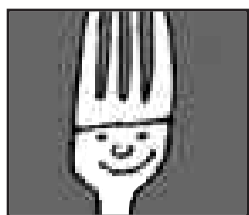
(droogjes) "We zitten op de ring."

Een Limburgse fotograaf, reagerend op de opmerking van een Antwerpenaar die op een Hasseltse bus zat, dat hij "nog nooit in het centrum van Hasselt was geweest".

Wervelende Wijze Woorden

"Wat! Ik dacht dat dit Hengelhoeef was!"

Dezelfde Antwerpenaar op dezelfde Hasseltse bus, toen beide het ietwat opzichtige provinciehuis van Limburg passeerden en daarop nog attent werden gemaakt ook. Door een Limburgse fotograaf, jawel. Fel bedankt!

Menu van de week in Alma 1-2-3

13 - 16 maart '07

A1 = alleen Alma 1 A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2 = vegetarisch

dinsdag

Wortelsoep	0,60
Kervelsoep	1,70
Kippenbil met jagersaus, broccoli en natuuraardappelen A2+A3	2,40
Kleurrijke groentepizza A1+A2	4,15
Vleesbrood met Tierenteinsaus en groene koolstoemp A2+A3	3,55
Spaghetti A1+A2	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A2	3,55
Kippenlapje A1	
Rumsteak A2	
Tagliatelle met zalm en broccoli	3,15

woensdag

Seldersoep	0,60
Tomatensoep	1,70
Penne met pestosaus A1+A2	2,40
Gevulde paprika met wilde rijst en Provençaalse saus	3,55
Hongaarse Goulash met kroketten	4,45
Spaghetti A3	2,40/2,80
Koninginnenhapje A1+A2	3,15
Kippenlapje A2	
Rumsteak A2	
Cannelloni A1	3,55

donderdag

Tomatensoep	0,60
Romige witloofsoep	1,70
Balletjes in tomatensaus met friet	2,40
Groenteburger met prei in roomsaus en gebakken aardappelen A2+A3	3,55
Lasagne al forno A1	4,10
Cordon bleu "Archiduc" met witte rijst en boontjes	4,10
Spaghetti A2	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,55
Kippenlapje A3	
Rumsteak A2	
Tagliatelle met zalm en broccoli A1	3,15

vrijdag

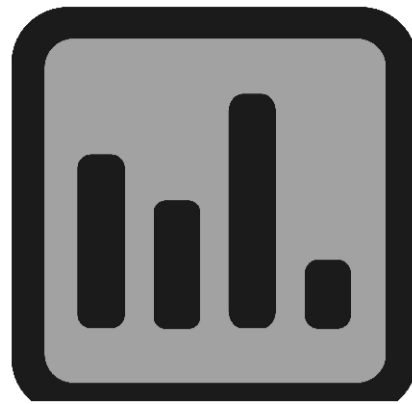
Kippensoep	0,60
Erwtensop	1,70
Fishstick met tartaarsaus, slaatje en puree	2,40
Chili sin carne	2,80
Varkensgebraad met romige dragonsaus en gebakken aardappelen	3,55
Koninginnenhapje A2+A3	3,15

**Vanaf nu kan je in al onze restaurants een filmticket
bekomen voor slechts 5 euro!**

Daarmee krijg je van **maandag tot vrijdag** toegang tot om
het even welke prent in Kinopolis. De actuele filminformatie

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,
Justus Lipsius en pauscollege: www.alma.be

(advertentie)

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee
**Al de hits,
al het nieuws
Check out
www.mixfm.be
Zet 'm nu ook op
je radio**

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
t + 32 16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdagen van
10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je
een evenement?

Plaats het dan GRATIS
in de database
Agenda K.U. Leuven
agenda.kuleuven.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan
de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse
e-nieuwsbrief

[www.kuleuven.be/
nieuwsbrief](http://www.kuleuven.be/nieuwsbrief)

(advertentie)

**2de handscomputers
met 1 jaar garantie**

Laptops P3 tot P4 tussen 200 en
580 euro

Desktops van P2 tot P4 tussen
25 en 330 euro

Schermen crt van 5 tot 100 euro

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod
van schermen, pc's, laptops, onderdelen

Recupc VZW, Oude Diestesteeweg 3,
3010 Kessel-Lo

info@recupc.be, Tel 016/25.91.03

(advertentie)

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 33
Nummer 17
12 maart 2007

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Simon 'LOKO' Horsten

Redactiesecretaris & V.U.:
Ilse 'VEHHO' De Witte (adres idem Veto)

Redactie:
Robin 'JIM-tv' Broos, Tom 'Spirit' Van Breussegem, Kris 'Stasi' Vanelderden & Nele 'RE:' Van Doninck

Medewerkers deze week:
Tom 'Sabena' Aernouts, Gertie 'Sp.a' De Fraeye, Bram 'S.O.S.' Delen, Elke 'CEGO' Desanghere, Tatiana 'KLARA' De Wée, Maarten 'HT&D' Goethals, Jelle 'Scorpio' Goossens, Eva 'VHS' Janssens, Ken 'sms' Lambeets, Christophe 'BTW' Ketels, An 'LPG' Moerenhout, Roel 'CK' Moeurs, Ann 'KBC' Van Beurden, Jens 'http' Van de Maele, Robby 'STUK' Vangeel, Bo 'R.E.M' Vanluchene, Kenji 'Aids' Verstappen, Evelien 'PIAS' Verhegge, Alexander 'THX' Vrijhof & Sofie 'TotZ' Wouters

Cartoons:
Negu & Sh3L14C

DTP:
Robin Broos, Gertie De Fraeye, Ilse De Witte, Simon Horsten, Tom Van Breussegem & Nele Van Doninck

Eindredactie:
Simon Horsten & Gertie De Fraeye

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An 'RHCP' Vanbiervliet
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, psychologische begeleiders, afkortingen waarvan niemand de betekenis kent,...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.
Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Agenda & Ad Valvas

APOLLOON

Beats Parade @ Rumba: 2de bach TD op 12/03 Duvel en smartlappen @ Gnorgl op 15/03

24-uren @Zak op 13/03

BABYLON

Piratendag op 12/03

Cantus op 13/03 @ Ons Huis

Letterenuif op 14/03 @ Albatros

We come one Babylon vs. Industria op 15/03

EKONOMIKA

Halftime-week

LBK

MEDICA

Medica's Funky Town TD @ LIDO op 14/03

PSYCHOLOGISCHE KRING

Jeneveravond @ zaaltje van Pavlov op 14/03

VTK

MechTD @ Rumba op 13/03

Berichten

Let's Roll & Rock: 22/03, 21u @ Alma 2

Omdat omkadering voor studenten met een handicap een bloemetje verdient, presenteren Studentenvoorzieningen en LOKO dit evenement met STIJN, coverband Milo Minderbinder & his psychic sidekicks, improvisatietheater Improrlando en sit-down-comedian Armando Dios + FUIF met DJ El Tico. Tickets VVK 6 euro, bij LOKO, op het Van Dalecollege en in de Waag. Meer info: www.omkadering.be.

How to make an atom bomb

Volgende week donderdag, 15 maart, organiseert de KIB twee lezingen over de technologische en politieke aspecten van de constructie van atoomwapens. www.kib.be

Focusgroep werkstudenten

Een onderzoeksproject werd gestart om het aanbod van de K.U.Leuven en de vraag van werkstudenten in kaart te brengen. Eén van de doelstellingen van dit onderzoek is de oprichting van een 'focusgroep werkstudenten', juist om de noden van werkstudenten in kaart te brengen. Wens jij als werkstudent deel uit te maken van die 'focusgroep werkstudenten' en wil je je stem te laten horen, dan kan dit op een eerste vergadering van die focusgroep op woensdag 28/03 om 19u in het Van Dalecollege (Naamsestraat 80), lokaal 01.85. Opmerkingen en inschrijving: Maarten.Couttenier@arts.kuleuven.be of bellen op 016/32.84.73.

8	6	9	2	5	3	1	4	7
4	1	3	7	6	9	2	8	5
7	2	5	8	4	1	6	9	3
3	9	7	5	8	6	4	2	1
1	4	8	3	2	7	9	5	6
6	5	2	9	1	4	3	7	8
2	7	4	1	3	5	8	6	9
9	8	1	6	7	2	5	3	4
5	3	6	4	9	8	7	1	2

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Cultuurkalender

POP

An Pierlé & White Velvet + Bunny
Dinsdag 13/03 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, whitevelvet.com

De Heideroosjes + ONOFF
Donderdag 15/03 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, heideroosjes.com

Internationaal Improvisatieconcert met Pascal Gully (F), Blatnova (NL) en Geert Waegeman (B)

Donderdag 15/03 om 20u30, De Molens van Orshoven, Stapelhuisstraat 15, inbreek.be

Chris Joris Band ft Marie-Line Dahomay: The Fusion Experience
Vrijdag 16/03 om 20u, Minnepoort, Dirk Boutslaan 62, chrisjoris.be

KLASSIEK

De Nieuwe Reeks: Spiegel String Quartet

Dinsdag 13/03 om 20u30, STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, denieuwereeks.be

De Nieuwe Reeks: Orgel? (Joris Verdin, Gary Verkade en Wannes Vanderhoeven)

Woensdag 14/03 om 20u, Lemmensinstituut, Herestraat 53, denieuwereeks.be

La Petite Bande o.l.v. Sigiswald Kuijken: Schütz & Monteverdi

Woensdag 14/03 om 20u, Sint-Geertruikerkerk, Halfmaartstraat, 30CC.be

THEATER

Forced Entertainment (UK): The World in Pictures

Dinsdag 13/03 om 20u, Schouwburg, Bondgenotenlaan 21, forcedentertainment.com

Het Zuidelijk Toneel: Lichaam

Woensdag 14/03 om 20u, Schouwburg, Bondgenotenlaan 21, zuidelijktoneel.nl

Improvisatiegezelschap Preparee

Donderdag 15/03 om 20u, Universitaire Parochie, Jan Stasstraat 2, preparee.be

LITERATUUR

Rondtrekkende dichters

15 en 16/03 telkens 16u-18u, Universitaire Parochie, Jan Stasstraat 2, ithaka15.be

EXPO

Ithaka #15: Deus Ex!

14 t.e.m. 17/03, wo 14u-17u / do 12u-22u / vr-za 10u-22u, Universitaire Parochie, Jan Stasstraat 2, ithaka15.be

Sam Taylor-Wood

14/02 t.e.m. 07/04, wo-do 13u-21u / vr-za 13u-18u, STUK Expozaal, Naamsestraat 96, stuk.be

Muñoz: luces y sombra

10/02 t.e.m. 15/04, di-za 12u-18u, Bibliotheek Tweebronnen, Rijkschoolstraat 4, beeldbeeld.be

De Boerenkrijg: een archeologische kijk op de periode rond 1798

12/02 t.e.m. 24/03, ma-do 09u-20u / vr 09u-17u / za 09-12u30, Centrale Bibliotheek, Ladeuzeplein 21, alfa.student.kuleuven.ac.be/tentoonstelling.php

VARIA

ExtistenzMaximum

12 t.e.m. 15/03, Instituut Aardwetenschappen, Redingenstraat 16, existenzmaximum.be

Het Gebouw

Donderdag 15/03 vanaf 18u, overal in het STUK-gebouw, Naamsestraat 96, stuk.be

DE HEIDEROOSJES

“ALS WE LEUVEN EEN KUTSTAD VONDEN, ZOULDEN WE ONZE CD ER NIET PRESENTEREN”

De mannen van de Nederlandse punkrockband De Heideroosjes spelen al achttien jaar lang in een ongewijzigde bezetting en touren de hele wereld rond. Wereldwijd hebben ze dan ook al meer dan 1.500 concerten gespeeld. Vanaf 9 maart ligt hun achtste album *Chapter Eight, the Golden State* — een verwijzing naar *golden state* Californië, waar ze de plaat hebben opgenomen — in de rekken. Nu donderdag is de releaseparty gepland in Het Depot.

Eva Janssens

De single *Lekker Belangrijk* kon je al een tijdje op Studio Brussel horen, en de bijpassende videoclip mocht ook wel iets speciaals zijn. De Heideroosjes doen hun ding, maar dan onder water. Op hun nieuwe album, een mix van Nederlandstalige en Engelstalige nummers, duiken bovendien een aantal interessante namen op. De fans herkennen op het nummer *My Funeral* Lemmy Kilminster van Motorhead en ook Ignite-zanger Zoli Teglás doet op *Chapter Eight, the Golden State* zijn ding. De Heideroosjes zijn net terug van een tour in Japan en meer dan klaar om het thuisfront te veroveren met hun nieuwste plaat.

Veto: Was Japan een spectaculaire ervaring?

Marco Roelofs, frontman en zanger: «Reken maar! Als je aankomt in Japan, waan je je echt in een andere wereld. Japanners zien er natuurlijk helemaal anders uit dan wij, maar het is ook raar om bijvoorbeeld de reclameborden op straat niet te kunnen lezen. Japan was echt een heel aparte ervaring. Daarnaast is het dan vooral als rockband *supergaaf* om in Japan te zijn, omdat ze daar heel erg geïnteresseerd zijn in Westerse muziek, en vooral dan in gitaarmuziek.»

Veto: Verschilt de Japanse mentaliteit erg van de Europese?

Roelofs: «Ja hoor, om te beginnen zijn de mensen in Japan in het algemeen heel erg beleefd. Tijdens de nummers gaan ze echt volledig uit hun dak, eigenlijk veel meer dan Europeanen — heel erg leuk en dankbaar trouwens. Daarna zijn ze muisstil, ze klappen en juichen na een nummer wel, maar het rare is dat ze dan allemaal gaan stilstaan en gewoon kalm zijn. Dat doen ze als teken van beleefdheid omdat ze echt benieuwd zijn naar wat de band hen gaat zeggen tussen twee nummers door. We wisten gelukkig dat dat de gewoonte was, want als je dat niet weet, dan zou je het gevoel kunnen krijgen dat mensen het niet leuk vinden en dat je niet goed bezig bent. 't Is dus gewoon puur hun cultuur.»

DOOD VOGELTJE

Veto: Een paar mensen van de band waren ziek op de vlucht naar Japan. Heb je daar voor de rest van de tour veel hinder van ondervonden?

Roelofs: «Optreden is een soort van drug. Ik was een paar dagen écht ziek. Overdag lag ik eigenlijk als een dood vogeltje in een hoek. Maar 's avonds, zodra we het podium opgingen, was dat gevoel eigenlijk meteen

“Een platenmaatschappij is tegenwoordig een geldschietter”

verdwenen. Die mensen in de zaal gaven echt zóveel energie. Nu spreken we trouwens een paar woordjes Japans. Maar ik vind het sowieso erg leuk om allerlei talen te leren. Het eerste dat we doen als we in

“Het Engels van Japanners is echt nog beroerder dan dat van ons”

een nieuw land komen, is een paar standaardzinnen leren spreken.»

Veto: Heb je in Japan nog andere interessante groepen gezien?

Roelofs: «Zeker. Het niveau van de Japanse bands ligt erg hoog. Ze kunnen heel goed spelen, maar hun Engels is echt nog beroerder dan dat van ons. Ze spreken gewoon niet goed Engels. Desondanks heb ik wel enkele bands gezien waarvan ik dacht: ja, die zouden het in Europa best wel eens goed kunnen doen.»

Veto: Spelen jullie op zo'n optreden in een Japanse club enkel Engelstalige nummers, of proberen jullie er af en toe ook een Nederlandstalig nummer tussen te gooien?

Roelofs: «We speelden er ook Nederlandse nummers hoor. Het grappige is dat mensen dat juist heel erg interessant vinden. Sterker nog, in Tokio waren er zelfs mensen die meezongen — op hun eigen manier natuurlijk (lacht).»

LEMMY

Veto: Voor jullie nieuwe album *Chapter Eight, the Golden State* vlogen jullie naar Amerika om met de bekende producer Cameron Webb (producer van onder andere The Offspring, Limp Bizkit en Motorhead, red.) samen te werken. Waarom wilde hij graag jullie plaat produceren?

Roelofs: «Hij vertelde ons dat daar drie redenen voor waren. Hij nog nooit samen-

gewerkt met een band uit Europa, bovendien had hij nog nooit gewerkt met een band die al zo lang in dezelfde bezetting samenspeelde én hij vond onze muziek erg leuk.»

Veto: Voor het nummer *My Funeral* werkten jullie samen met Lemmy Kilminster van Motorhead. Hoe beviel jullie dat?

Roelofs: «Dat was *supergaaf*. Lemmy is echt een oude rocker van 61, die altijd dronken is en dat soort dingen. Het is natuurlijk wel heel apart om zo iemand op je plaat te kunnen krijgen. Dat soort samenwerkingen is heel mooi.»

Veto: Hebben jullie in Amerika ook opgetreden terwijl jullie er nummers opnamen?

Roelofs: «Ja, maar we hebben enkel in Los Angeles gespeeld. Daar hebben we een show gedaan in de Roxy, een befaamde club. Verder hebben we ons volledig geconcentreerd op het opnemen van de nieuwe plaat. Je moet je daarvoor echt honderd procent geven, en het is toch een heel andere discipline dan live spelen.»

VERDRAAGZAAMHEID

Veto: Willen jullie met jullie nieuwe album graag een boodschap meegeven?

Roelofs: «Er zijn meerdere dingen die we graag willen zeggen, maar in zijn totaliteit zou het *'verdraagzaamheid'* zijn. Hoe fel je ook tegen iemand uitvaart, er is altijd de eindconclusie dat we er uiteindelijk samen

onze schouders moeten onder zetten.»

Veto: Jullie nieuwe plaat verschijnt in eigen beheer. Is daar een speciale reden voor?

Roelofs: «Heel vroeger, laten we zeggen toen we net begonnen, hebben we het al eens zelf gedaan. Daarna zijn we een aantal jaren een contract aangegaan met Epitaph, het grootste punklabel ter wereld. Dat contract was nu afgelopen. In die achttien jaar hebben we natuurlijk zoveel ervaring opgedaan. Bovendien is de muziekindustrie ondertussen zo veranderd, met de komst van internet en downloads en al die dingen, dat we het uitbrengen van een plaat eigenlijk te goed zelf kunnen. We doen natuurlijk niet *alles* helemaal zelf. De distributie en de promotie worden bijvoorbeeld door PIAS geregeld. We besteden dus wel onderdelen uit, maar het meeste doen we zelf, want een platenmaatschappij is tegenwoordig eigenlijk alleen maar een geldschietter. Dat is eigenlijk iemand die jou een zak geld geeft en vervolgens die zak geld terugverdient met alle plaatjes die jij verkoopt. Wij weten zelf dat we toch altijd een bepaald aantal platen verkopen, en dus ook dat we het geld dat we daarin stoppen, terugkrijgen.»

“Optreden is een soort van drug”

Veto: Op jullie website kan iedereen gratis enkele nummers uit het nieuwe album downloaden. Willen jullie daarmee tegengaan dat de fans het volledige album illegaal van het internet halen?

Roelofs: «Nee, want dat kan je toch niet voorkomen. Als mensen ons album illegaal willen downloaden, dan kan je ze daar niet van weerhouden. Het is meer een *teaser*, een voorproefje voor de fans, zodat ze al een beetje weten hoe het nieuwe album zal klinken.»

ANTWERPEN

Veto: Er staan drie releaseparty's gepland voor het nieuwe album, respectievelijk in Leuven, Amsterdam en Keulen. Wat vinden jullie van Leuven?

Roelofs: «De concerten die we in Leuven hebben gespeeld waren altijd heel erg top. Nee kijk, als we Leuven een *kutstad* vonden, dan zouden we onze CD daar zeker niet presenteren. Dat hebben we wel met Antwerpen (lacht).»

Veto: Kunnen we jullie deze zomer vaak aan het werk zien hier bij ons?

Roelofs: «Ja, want deze zomer staan we op een aantal festivals in België. Fans kunnen binnenkort voor de data en de namen best even op onze website kijken. Er zitten nog een aantal heel grote festivals bij, maar meer kan ik daarover nog niet zeggen.»

De Heideroosjes spelen op 15 maart in Het Depot in Leuven. Hun nieuwe album *Chapter Eight, the Golden State* is vanaf 9 maart verkrijgbaar in alle platenwinkels en op hun website. Meer informatie op www.heideroosjes.com.

WIN!

Veto geeft vijf duo-tickets weg voor het concert van donderdag 15 maart in Zaal Het Depot. Mail voor woensdag 14 maart je coördinaten door naar traktatie@veto.be en wie weet ben jij bij de winnaars!